

บทความวิจัย

เรื่อง การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามเส้นทางรถไฟใต้ดินในโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น

โดย

นางสาวสโรชา ตั้งศรีกุล

รหัสนักศึกษา 05570741

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2560

ลิขสิทธิ์ของสาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

หัวข้อบทความวิจัย	การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามเส้นทางรถไฟใต้ดินในโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น
ผู้วิจัย	นางสาวสโรชา ตั้งศรีกุล
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์ ดร.ขงยุทธ วิถีไตรรงค์
สาขาวิชา	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
ปีการศึกษา	2560

บทคัดย่อ

บทความวิจัยเรื่อง การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามเส้นทางรถไฟใต้ดินในโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา เพื่อศึกษาเส้นทางรถไฟใต้ดินในโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น และเพื่อศึกษาแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามเส้นทางรถไฟใต้ดินในโตเกียว รวมถึงเพื่อให้ได้มาซึ่งแผนที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามแนวเส้นทางรถไฟใต้ดินในโตเกียวในรูปแบบ Google Maps

โดยมีวิธีการศึกษาโดยศึกษาเกี่ยวกับเส้นทางรถไฟใต้ดินในโตเกียวผ่านข้อมูลจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์ของบริษัทรถไฟใต้ดินในโตเกียวและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกับขนส่งมวลชนในโตเกียว จากนั้นศึกษาสถานที่ท่องเที่ยวที่อยู่ใกล้กับสถานีรถไฟใต้ดิน โดยสืบค้นข้อมูลจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์ และหนังสือแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวในโตเกียว และวิเคราะห์สถานที่ท่องเที่ยวที่ได้เพื่อให้ได้มาซึ่งสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

ผลการศึกษาพบว่าปัจจุบันรถไฟใต้ดินในโตเกียวมีผู้ประกอบการ 2 บริษัท ซึ่งมีเส้นทางรถไฟใต้ดิน 13 เส้นทาง รวมทั้งหมด 274 สถานี ซึ่งรวบรวมสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่อยู่ใกล้เคียงกับสถานีรถไฟใต้ดินได้ 37 ที่ แต่บางเส้นทางและบางสถานีไม่ปรากฏสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

คำสำคัญ : ประเทศญี่ปุ่น โตเกียว รถไฟใต้ดิน สถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

กิตติกรรมประกาศ

การทำวิจัยเรื่อง การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามเส้นทางรถไฟใต้ดินในโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยความเรียบร้อย เนื่องจากผู้วิจัยได้รับความกรุณาจากอาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ ดร.ยงยุทธ วิถีไตรรงค์ ที่กรุณาสละเวลาอันมีค่าให้คำแนะนำ และความช่วยเหลือเป็นอย่างดี อีกทั้งยังช่วยตรวจทานและแก้ไขข้อบกพร่องของบทความวิจัยนี้ด้วยความเอาใจใส่จนสำเร็จตามวัตถุประสงค์ ผู้วิจัยรู้สึกสำนึกในความกรุณาและขอกราบขอบพระคุณมา ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณคุณพ่อ คุณแม่ และทุกคนในครอบครัวของผู้วิจัยที่มอบความรัก ให้ความช่วยเหลือ และคอยเป็นกำลังใจกับผู้วิจัยเสมอมา อีกทั้งยังมอบโอกาสให้ผู้วิจัยได้ไปศึกษาภาษาญี่ปุ่นที่โตเกียว ประเทศญี่ปุ่น เป็นเวลา 1 เดือน จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะทำวิจัยเรื่องนี้

ขอขอบคุณเพื่อน ๆ ทุกคนที่คอยให้ความช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ และเป็นที่ยกย่องให้กับผู้วิจัยในเวลาที่มึปัญหา อีกทั้งยังเป็นอีกหนึ่งกำลังใจที่ดีมากที่ทำให้ผู้วิจัยสามารถทำบทความวิจัยนี้สำเร็จไปได้ด้วยดี

สุดท้ายนี้ขอขอบคุณผู้เขียนวารสาร หนังสือ และบทความต่าง ๆ ในสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ที่ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาใช้อ้างอิง ซึ่งเป็นประโยชน์อย่างมากกับบทความวิจัยนี้

ศโรชา ตั้งศรีกุล

20 เมษายน 2561

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อ.....	ข
กิตติกรรมประกาศ.....	ค
สารบัญภาพ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ฅ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ที่มาและความสำคัญ.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา.....	3
1.3 ขอบเขตของการศึกษา.....	3
1.4 นิยามคำศัพท์.....	4
บทที่ 2 แนวความคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	5
2.1 แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยว.....	5
2.2 แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม.....	9
2.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับประเทศญี่ปุ่นและโตเกียว.....	12
2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรถไฟใต้ดินในจังหวัดโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น.....	14
บทที่ 3 วิธีการดำเนินงานวิจัย.....	16
3.1 แหล่งที่มาของข้อมูล.....	16
3.2 วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล.....	16
3.3 วิธีการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูล.....	17
3.4 เครื่องมือและอุปกรณ์ที่ใช้ในการศึกษา.....	19

บทที่ 4 วิเคราะห์ข้อมูล	20
4.1 การวิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์ที่ 1	20
4.2 การวิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์ที่ 2	28
4.3 การวิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์ที่ 3	56
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	58
5.1 สรุป และอภิปรายผล	58
5.2 ปัญหาที่พบในการศึกษา	62
5.3 ข้อเสนอแนะ	62
บรรณานุกรม	63
ประวัติผู้วิจัย	65
แบบโอบลิขสิทธิ์บทความวิจัย	66

สารบัญภาพ

หน้า

ภาพที่ 2. 1 แผนที่ภูมิประเทศของประเทศญี่ปุ่น	13
ภาพที่ 2. 2 แผนที่โตเกียว.....	13
ภาพที่ 3. 1 กรอบแนวคิดการศึกษาและการวิเคราะห์	18
ภาพที่ 4. 1 แสดงเส้นทางของรถไฟใต้ดินในโตเกียว	20
ภาพที่ 4. 2 แสดงเส้นทางรถไฟใต้ดินสายกินซ่า.....	21
ภาพที่ 4. 3 แสดงเส้นทางรถไฟใต้ดินสายมารุโนชิ.....	22
ภาพที่ 4. 4 แสดงเส้นทางรถไฟใต้ดินสายฮิบิยะ	22
ภาพที่ 4. 5 แสดงเส้นทางรถไฟใต้ดินสายโทไซ	23
ภาพที่ 4. 6 แสดงเส้นทางรถไฟใต้ดินสายชิโยดะ	23
ภาพที่ 4. 7 แสดงเส้นทางรถไฟใต้ดินสายยูระคุโฮ	24
ภาพที่ 4. 8 แสดงเส้นทางรถไฟใต้ดินสายฮัน โชมง	24
ภาพที่ 4. 9 แสดงเส้นทางรถไฟใต้ดินสายนัมโบคุ.....	25
ภาพที่ 4. 10 แสดงเส้นทางรถไฟใต้ดินสายฟูกุโทชิน	25
ภาพที่ 4. 11 แสดงเส้นทางรถไฟใต้ดินสายอาซากุสะ.....	26
ภาพที่ 4. 12 แสดงเส้นทางรถไฟใต้ดินสายมิตะ	26
ภาพที่ 4. 13 แสดงเส้นทางรถไฟใต้ดินสายชินจูกุ.....	27
ภาพที่ 4. 14 แสดงเส้นทางรถไฟใต้ดินสายโอเอโดะ	27
ภาพที่ 4. 15 ภาพรูปปั้นHachikō	28
ภาพที่ 4. 16 ภาพชิบุยะ ฮิคาริเอะ	29
ภาพที่ 4. 17 ภาพโอโมเตะซันโด ฮิตส์	29
ภาพที่ 4. 18 ภาพพิพิธภัณฑน์เนซุ	30
ภาพที่ 4. 19 ภาพพิพิธภัณฑน์ศิลปะประจำโตเกียว	31
ภาพที่ 4. 20 ภาพพิพิธภัณฑน์ศิลปะตะวันตกแห่งชาติ	31

ภาพที่ 4. 21 ภาพวัดชินโนบาซุ เบนเทน โด	32
ภาพที่ 4. 22 ภาพพิพิธภัณฑ์แห่งชาติประจำโตเกียว	33
ภาพที่ 4. 23 ภาพตลาดอะเมโยโกะ	33
ภาพที่ 4. 24 ภาพสวนสัตว์อุเอะ โนะะ	34
ภาพที่ 4. 25 ภาพพิพิธภัณฑ์ธรรมชาติและวิทยาศาสตร์แห่งชาติ.....	35
ภาพที่ 4. 26 ภาพพิพิธภัณฑ์ศิลปะแห่งชาติ.....	36
ภาพที่ 4. 27 ภาพหอคอยโตเกียวทาวเวอร์	37
ภาพที่ 4. 28 ภาพพระราชวังอิมพีเรียล	38
ภาพที่ 4. 29 ภาพตลาดปลาสี่คิจิ.....	38
ภาพที่ 4. 30 ภาพเมคคาเฟ่.....	39
ภาพที่ 4. 31 ภาพสะพานนิฮนบาชิ.....	40
ภาพที่ 4. 32 ภาพธนาคารแห่งประเทศไทย.....	41
ภาพที่ 4. 33 ภาพห้างสรรพสินค้ามิซู โคชิ.....	41
ภาพที่ 4. 34 ภาพสนามกีฬาแห่งชาติโย โยะกิ.....	42
ภาพที่ 4. 35 ภาพพิพิธภัณฑ์.....	43
ภาพที่ 4. 36 ภาพถนนทาเคชิตะ	43
ภาพที่ 4. 37 ภาพศาลเจ้าเมจิ.....	44
ภาพที่ 4. 38 ภาพศาลเจ้าโทโจะ	45
ภาพที่ 4. 39 ภาพสวนสาธารณะโย โยะกิ	46
ภาพที่ 4. 40 ภาพอาคารอิฐแดงแห่งกระทรวงยุติธรรม	47
ภาพที่ 4. 41 ภาพชั้น ไชน์ซิตี	47
ภาพที่ 4. 42 ภาพสวนสาธารณะคิตะ โนะมารุ.....	48
ภาพที่ 4. 43 ภาพพิพิธภัณฑ์ศิลปะสมัยใหม่แห่งชาติประจำโตเกียว	49
ภาพที่ 4. 44 ภาพศาลเจ้ายาซุคุนิ.....	50
ภาพที่ 4. 45 ภาพสวนฮามะริคิว อนชิ เทเอ็น	51
ภาพที่ 4. 46 ภาพวัดเซ็นโซจิ.....	52
ภาพที่ 4. 47 ภาพศาลเจ้าอาซากุสะ.....	52
ภาพที่ 4. 48 ภาพย่านร้านค้าคามิเสะ	53
ภาพที่ 4. 49 ภาพสวนริคุกิเอ็น	54
ภาพที่ 4. 50 ภาพพิพิธภัณฑ์เอโดะ โตเกียว.....	55

ภาพที่ 4. 51 ภาพพิพิธภัณฑ์ซูโม่.....	55
ภาพที่ 4. 52 ภาพแสดงแผนที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม	56
ภาพที่ 4. 53 ภาพแสดงชื่อสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามแผนที่	57
ภาพที่ 4. 54 ภาพแสดงQR Codeเพื่อนำไปสู่แผนที่	57

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 5. 1 ตารางแสดงสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในแต่ละสถานี.....	59
---	----

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญ

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมบริการที่ประกอบด้วยธุรกิจมากมายหลายประเภท ทั้งธุรกิจที่เกี่ยวข้องโดยตรง ได้แก่ ธุรกิจโรงแรม ธุรกิจจันทนาการ ธุรกิจขนส่ง และธุรกิจที่เกี่ยวข้องโดยทางอ้อม ได้แก่ ธุรกิจด้านการก่อสร้าง ร้านอาหาร ธุรกิจโฆษณา เป็นต้น เป็นที่ยอมรับกันว่า การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่ทำรายได้ให้กับประเทศมากที่สุด ยิ่งวิทยาการความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสมัยใหม่มีมากเท่าใด ก็ยิ่งทำให้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมีบทบาทมากเท่านั้น เพราะมนุษย์เราต้องการพบเห็นสิ่งใหม่ ๆ และต้องการศึกษาหาความรู้ ประสบการณ์ และต้องการเปลี่ยนบรรยากาศที่ซ้ำซากจำเจจากชีวิตการทำงาน รวมทั้งความจำเป็นทางด้านอื่น ๆ (นิศา ชัชกุล, 2550)

หลังการปฏิวัติอุตสาหกรรม มีคนจำนวนมากเข้าไปมีส่วนร่วมกับการผลิตสินค้าและการให้บริการ ผลคือ ผู้คนมีรายได้เพิ่มขึ้น นอกจากนี้ ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยียังก่อให้เกิดเครื่องจักรกลต่าง ๆ ซึ่งรับเองงานที่ต้องใช้แรงงานหนักส่วนใหญ่ ส่งผลให้หลายคนมีเวลาว่างเพิ่มขึ้น เมื่อมีปัจจัยเหล่านี้ ในช่วงกลางศตวรรษที่ 20 การนำเอาการขนส่งมวลชนซึ่งมีราคาถูกลงเข้ามาใช้ก็ทำให้การท่องเที่ยวรุ่งเรืองมากขึ้น ผลคือ อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวระดับโลกจึงได้ขยายตัวอย่างรวดเร็ว (การท่องเที่ยว-อุตสาหกรรมระดับโลก, 2002)

การคมนาคมขนส่งเป็นองค์ประกอบของการผลิตในอุตสาหกรรมทุกประเภท ซึ่งผู้ผลิตจะต้องส่งสินค้าไปยังลูกค้า แต่ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว การคมนาคมขนส่งยังมีความก้าวหน้าและวิถีการขนส่งมีการพัฒนาด้านเทคโนโลยี เทคโนโลยีก็มีส่วนส่งเสริมให้เกิดการเดินทางท่องเที่ยวมากขึ้น ทำให้นักท่องเที่ยวสามารถเที่ยวได้มากขึ้น แต่ใช้เวลาน้อยลง การคมนาคมขนส่งในอุตสาหกรรมท่องเที่ยววันนี้มีหลากหลายแบ่งออกตามรูปแบบการขนส่ง คือ การขนส่งทางบก การขนส่งทางน้ำ

การขนส่งทางอากาศ การขนส่งทางท่อ และการขนส่งทางรถไฟ (นิศา ชัชกุล, 2550)

การเดินทางท่องเที่ยวทางรถไฟเกิดขึ้นครั้งแรกในประเทศอังกฤษ ในปีค.ศ. 1890 โดยคำแนะนำของ โทมัส คุก และเป็นผู้ก่อตั้งรถไฟสายซึ่งเดินทางระหว่างลูห์โบโรห์ ไปยังไลเชสเตอร์ในอังกฤษ และต่อมาภายในเวลาที่ไม่นานนัก รถไฟได้นำผู้โดยสารไปเชื่อมต่อกับศูนย์กลางของผู้คนจำนวนมากในบริเวณบ่อน้ำและที่พักตากอากาศชายทะเลในยุโรป และทวีปอเมริกาเหนือ จากจุดนี้จึงกลายเป็นจุดเริ่มต้นของการขนส่งผู้โดยสารด้วยรถไฟ (นิศา ชัชกุล, 2550) เช่นเดียวกับญี่ปุ่น ซึ่งเป็นประเทศที่เดินทางด้วยรถไฟมากกว่าขนส่งมวลชนชนิดอื่น อีกทั้งยังมีรถไฟขนส่งมวลชนที่มีประสิทธิภาพ ตรงเวลา และมีค่าบริการราคาข่อมเยา ในนครโตเกียวเองก็มีเส้นทางของรถไฟขนส่งมวลชนหลายเส้นทาง (ดำรงค์ ฐานดี, 2545)

โตเกียวมีประวัติศาสตร์ความเจริญรุ่งเรืองมายาวนานในฐานะเมืองหลวงของญี่ปุ่นตั้งแต่ปี 1603 สมัยที่โทคุงาวะ อิเอะยะสุ สถาปนาตนเองขึ้นเป็นโชกุนและตั้งชื่อเมืองหลวงว่าเอโดะ ในปัจจุบันด้วยจำนวนประชากรราว 13 ล้านคนทำให้โตเกียวเป็นจังหวัดใหญ่ที่สุดในจำนวน 47 จังหวัดของญี่ปุ่น และยังเป็นมหานครที่ใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่งของโลก โตเกียวประกอบด้วย 23 เขตการปกครองพิเศษ 26 เมือง 5 เมืองเล็ก และ 8 หมู่บ้าน โตเกียวเป็นศูนย์กลางของกิจกรรมต่าง ๆ ในญี่ปุ่นทั้งด้านการเมือง เศรษฐกิจ และวัฒนธรรม นอกจากนี้ยังเป็นศูนย์กลางการคมนาคมภายในประเทศและระหว่างประเทศที่ใหญ่ที่สุดของญี่ปุ่น ทั้งทางรถไฟ รถยนต์ และทางอากาศ เครื่องข่ายรถไฟของญี่ปุ่นเป็นระบบขนส่งที่มีประสิทธิภาพมาก และให้บริการครอบคลุมทั่วถึงมากที่สุดแห่งหนึ่งในโลก มีตารางเวลาที่หนาแน่นและตรงเวลา อีกทั้งยังสะอาด ปลอดภัยและสะดวก การเดินทางโดยรถไฟจึงได้รับความนิยมมากที่สุด การบริการรถไฟของญี่ปุ่นดำเนินการโดยบริษัทเอกชนหลายบริษัทในแต่ละภูมิภาค และบริษัทที่มีขนาดใหญ่ที่สุดคือ Japan Railway หรือ JR ซึ่งแต่เดิมเคยเป็นของรัฐบาลญี่ปุ่น หลังจากนั้นได้ถูกเปลี่ยนมาเป็นบริษัทของเอกชน ในปีพ.ศ. 2529 Japan Railway บริการทั้งรถไฟระยะทางไกลและรถไฟเส้นทางหลัก ไปยังชุมชนชนเมืองใหญ่ที่หนาแน่นต่าง ๆ ส่วนรถไฟเอกชนนั้นโดยปกติแล้วจะมีระยะทางบริการภายใน 100 กิโลเมตร เชื่อมโยงเมืองใหญ่เข้ากับชนเมือง และเข้ากับสถานที่ท่องเที่ยวที่เป็นที่นิยม จึงส่งผลให้รถไฟฟ้าและรถไฟใต้ดินเป็นระบบขนส่งภายในโตเกียวที่สำคัญที่สุดที่มีเครือข่ายกว้างใหญ่

และมีระบบการขนส่งที่มีประสิทธิภาพ (คนุชเดช แก้วมงคล, 2555) อีกทั้งมีการคมนาคมโดยรถไฟฟ้าและรถไฟใต้ดินที่ครอบคลุม ทำให้นักท่องเที่ยวสามารถเดินทางไปยังสถานที่ต่าง ๆ ได้อย่างสะดวก (คู่มือท่องเที่ยวโตเกียว, 2017)

สถานที่ท่องเที่ยวใน โตเกียวมีหลากหลาย ทั้งแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม วัด ศาลเจ้า สวนสนุก แหล่งบันเทิง และแหล่งช้อปปิ้งต่าง ๆ ตามความต้องการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสถานที่ที่อยู่ในพื้นที่ 23 เขต อาทิ ชินจูกุ (Shinjuku), ชิบูย่า (Shibuya), ฮาราจูกุ (Harajuku), อาซากุสะ (Asakusa), อุเอโนะ (Ueno), อากิฮาบาระ (Akihabara), อิเคบูกุโร (Ikebukuro), กินซ่า (Ginza), รปปงหงิ (Roppongi), โอไดบะ (Odaiba) เป็นต้น รวมทั้งสถานที่สำหรับชมวิวโตเกียวจากมุมสูง เช่น โตเกียวสกายทรี (Tokyo Skytree), โตเกียวทาวเวอร์ (Tokyo Tower) ซึ่งเป็นสถานที่ที่สัญลักษณ์สำคัญของมหานครโตเกียว (คู่มือท่องเที่ยวโตเกียว, 2017)

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาเส้นทางรถไฟใต้ดินในโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น
2. เพื่อศึกษาแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามเส้นทางรถไฟใต้ดินในโตเกียว
3. เพื่อให้ได้มาซึ่งแผนที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามแนวเส้นทางรถไฟใต้ดินในโตเกียวใน

รูปแบบ Google Maps

1.3 ขอบเขตของการศึกษา

งานวิจัยนี้มีขอบเขตการศึกษา ดังต่อไปนี้คือ

1. **ขอบเขตพื้นที่** ศึกษาเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น ที่อยู่ใกล้กับเส้นทางรถไฟใต้ดิน Toei Line และ Tokyo Metro Line และสามารถเดินทางไปสถานที่ท่องเที่ยวอื่นได้ด้วยรถไฟใต้ดิน

บริษัทรถไฟใต้ดินของโตเกียวประกอบไปด้วย 2 บริษัท ได้แก่

1. Toei Line มี 4 สาย ได้แก่ สายอาซากุสะ (Asakusa Line) , สายโอเอโดะ (Oedo Line) , สายชินจูกุ (Shinjuku Line) และสายมีตะ (Mita Line)

2. Tokyo Metro Line มี 9 สาย ได้แก่ สายกินซ่า(Ginza Line), สายมารุโนอุจิ (Marunouchi Line) , สายฮิบิยะ (Hibiya Line), สายชิโยดะ (Chiyoda Line), สายฮันโซม (Hanzomon Line) , สายยูระคุโช (Yurakucho Line) , สายฟุคุโทชิน (Fukutoshin Line) , สายโทไซ (Tozai Line) และสายนัมโบคุ(Namboku Line)

2. **ขอบเขตเวลา** ใช้ระยะเวลาในการศึกษาโดยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากสื่อสิ่งพิมพ์และสื่ออิเล็กทรอนิกส์แล้วเรียบเรียงผลการศึกษาดังแต่เดือนสิงหาคม พ.ศ. 2560 - เดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2561

3. **ขอบเขตเนื้อหา** ผู้วิจัยเลือกศึกษาสถานที่ท่องเที่ยวในโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น โดยเลือกเฉพาะสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามเส้นทางรถไฟใต้ดิน

1.4 นิยามคำศัพท์

1. การท่องเที่ยว หมายถึง เป็นกิจกรรมการเดินทางจากจุดหนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่ง ซึ่งนับตั้งแต่จุดเริ่มต้นจนถึงปลายทางจะต้องประกอบด้วยปัจจัยสามประการอย่างน้อยคือการเดินทาง การพักค้างแรม และการรับประทานอาหารนอกบ้าน (นิสา ชัชกุล, 2550)

2. รถไฟใต้ดินในโตเกียว หมายถึง รถไฟใต้ดินที่ดำเนินการโดยบริษัทเอกชน (Tokyo Metro Line) และรถไฟใต้ดินที่มีรัฐบาลเป็นผู้ร่วมถือหุ้น (Toei Line)

บทที่ 2

แนวความคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสาร งานวิจัย และแนวคิดที่ใช้เป็นกรอบความคิดที่ใช้วิจัย ได้แก่

- 2.1 แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยว
- 2.2 แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม
- 2.3 เอกสารที่เกี่ยวกับประเทศญี่ปุ่น
- 2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวกับรถไฟใต้ดินในโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยว

1) ความหมายของการท่องเที่ยว

องค์การสหประชาชาติ (2506) ให้ความหมายของการท่องเที่ยวไว้ว่า การท่องเที่ยว หมายถึง การเดินทางเพื่อความบันเทิงรื่นเริงใจ การเยี่ยมญาติ หรือการไปร่วมประชุมแต่ไม่ใช่เพื่อการประกอบอาชีพเป็น หลักฐาน หรือไม่พำนักอยู่เป็นการถาวร

ไพฑูรย์ พงสะบุตร และวิลาสวงศ์ พงสะบุตร (2542) ให้ความหมายของการท่องเที่ยวไว้ว่า การท่องเที่ยว หมายถึง การเดินทางไปเยือนสถานที่ต่างถิ่นซึ่งไม่ใช่เป็นสถานที่พำนักอาศัยถาวรของบุคคลนั้น และเป็นการไปเยือนชั่วคราวโดยไม่ใช่เพื่อเป็นการประกอบอาชีพหารายได้

สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว (2546) ให้ความหมายของการท่องเที่ยวไว้ว่า การท่องเที่ยว หมายถึง การเดินทางเพื่อผ่อนคลายความเครียด แสวงหาประสบการณ์แปลกใหม่ โดยมีเงื่อนไขว่า การเดินทางนั้น เป็นการเดินทางเพียงชั่วคราว ผู้เดินทางจะต้องไม่ถูกบังคับให้เดินทาง

องค์การการท่องเที่ยวโลก (World Tourism Organization : W.T.O) (ม.ป.ป.) ให้ความหมายของการท่องเที่ยวไว้ว่า “Tourism comprises the activities of the person traveling to and staying in places outside their usual environment for not more than one consecutive year for leisure, business and other purpose.” ความหมายคือ การท่องเที่ยว หมายถึง การเดินทางของบุคคลจากที่อยู่อาศัยปกติไปยังที่อื่นเป็นการชั่วคราว (ไม่มากกว่า 1 ปี ติดต่อกัน) เดินทางด้วยความสมัครใจเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ ติดต่อดูธรรมชาติและวัตถุประสงค์ใด ๆ ก็ได้แต่ไม่ใช่เพื่อการประกอบอาชีพหรือหารายได้

2) รูปแบบของการท่องเที่ยว

วรัชต์ มัธยมบุรุษ (ม.ป.ป.) กล่าวเกี่ยวกับรูปแบบการท่องเที่ยวในประเทศไทยไว้ว่า การท่องเที่ยวในประเทศไทยได้มีพัฒนาการมาตั้งแต่ พ.ศ. 2467 สมัยพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระกำแพงเพชรอัครโยธิน ครั้งทรงดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการรถไฟ ซึ่งในครั้งนั้นการท่องเที่ยวในประเทศไทยยังเป็นการท่องเที่ยวเพื่อชมธรรมชาติและสถานที่ราชการ หรือสถานที่สำคัญที่ทางชาวต่างประเทศที่เข้ามาในประเทศไทยสร้างขึ้น แต่เมื่อประมาณ 10 ปี ที่ผ่านมาท่องเที่ยวทั่วโลกได้มีการกำหนดรูปแบบการท่องเที่ยวได้ 3 รูปแบบหลัก ได้แก่ รูปแบบการท่องเที่ยวในแหล่งธรรมชาติ (natural based tourism) รูปแบบการท่องเที่ยวในแหล่งวัฒนธรรม (cultural based tourism) และรูปแบบการท่องเที่ยวในความสนใจพิเศษ (special interest tourism) ซึ่งแต่ละรูปแบบสามารถสรุปได้ดังนี้

1. รูปแบบการท่องเที่ยวในแหล่งธรรมชาติ (Natural Based Tourism) ประกอบด้วย

1.1 การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (Ecotourism) หมายถึงการท่องเที่ยวในแหล่งธรรมชาติที่มีเอกลักษณ์เฉพาะถิ่นและแหล่งวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับระบบนิเวศ โดยมีกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันของผู้ที่เกี่ยวข้องภายใต้การจัดการสิ่งแวดล้อมและการท่องเที่ยวอย่างมีส่วนร่วมของท้องถิ่นเพื่อมุ่งเน้นให้เกิดจิตสำนึกต่อการรักษาระบบนิเวศอย่างยั่งยืน

1.2 การท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเล (Marine Ecotourism) หมายถึงการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบในแหล่งธรรมชาติทางทะเลที่มีเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น และแหล่งท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับระบบนิเวศทางทะเล โดยมีกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันของผู้ที่เกี่ยวข้องภายใต้การจัดการสิ่งแวดล้อมและการท่องเที่ยวอย่างมีส่วนร่วมของท้องถิ่นเพื่อมุ่งให้เกิดจิตสำนึกต่อการรักษาระบบนิเวศอย่างยั่งยืน

1.3 การท่องเที่ยวเชิงธรณีวิทยา (Geo-Tourism) หมายถึงการท่องเที่ยวในแหล่งธรรมชาติที่เป็นหินผา ลานหินทราย อุโมงค์โพรง ถ้ำน้ำลอด ถ้ำหินงอกหินย้อย เพื่อดูความงามของภูมิทัศน์ที่มีความแปลกของการเปลี่ยนแปลงของพื้นที่โลกเพื่อศึกษาธรรมชาติของหิน ดิน แร่ต่าง ๆ ได้ความรู้ได้ประสบการณ์ใหม่บนพื้นฐานการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบ มีจิตสำนึกต่อการรักษาสภาพแวดล้อมโดยประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมต่อการจัดการการท่องเที่ยว

1.4 การท่องเที่ยวเชิงเกษตร (Agro Tourism) หมายถึงการเดินทางท่องเที่ยวไปยังพื้นที่เกษตรกรรมสวนเกษตร วนเกษตร สวนสมุนไพร ฟาร์มปศุสัตว์และเลี้ยงสัตว์เพื่อชื่นชมความสวยงาม ความสำเร็จและเพลิดเพลินในสวนเกษตร ได้ความรู้มีประสบการณ์ใหม่บนพื้นฐานความรับผิดชอบต่อการรักษาสภาพแวดล้อมของสถานที่แห่งนั้น

1.5 การท่องเที่ยวเชิงดาราศาสตร์ (Astrological Tourism) หมายถึงการเดินทาง

ท่องเที่ยวเพื่อจะไปชมปรากฏการณ์ทางดาราศาสตร์ที่เกิดขึ้นในแต่ละวาระ เช่น สุริยุปราคา ฝนดาวตก จันทรุปราคา และการดูดาวจันทรคติที่ปรากฏในท้องฟ้าแต่ละเดือน เพื่อการเรียนรู้ระบบสุริยจักรวาล มีความรู้ความประทับใจ ความทรงจำและประสบการณ์เพิ่มขึ้น บนพื้นฐาน การท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบมีจิตสำนึกต่อการรักษาสภาพแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่น โดยประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมต่อการจัดการร่วมกันอย่างยั่งยืน

2. รูปแบบการท่องเที่ยวในแหล่งวัฒนธรรม (Cultural Based Tourism) ประกอบด้วย

2.1 การท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ (Historical Tourism) หมายถึงการเดินทางท่องเที่ยวไปยังแหล่งท่องเที่ยวทางโบราณคดี และประวัติศาสตร์ เพื่อชื่นชมและเพลิดเพลินในสถานที่ท่องเที่ยว มีความรู้มีความเข้าใจต่อประวัติศาสตร์และโบราณคดีในท้องถิ่นพื้นฐานของความรับผิดชอบต่อและมีจิตสำนึกต่อการรักษามรดกทางวัฒนธรรมและคุณค่าของสภาพแวดล้อม โดยที่ประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมต่อการจัดการการท่องเที่ยว

2.2 การท่องเที่ยวงานชมวัฒนธรรมและประเพณี (Cultural and Traditional tourism) หมายถึงการเดินทางท่องเที่ยวเพื่อชมงานประเพณีต่าง ๆ ที่ชาวบ้านในท้องถิ่นนั้น ๆ จัดขึ้น ได้รับความเพลิดเพลินตื่นตาตื่นใจในความสุนทรีย์ศิลปะ เพื่อศึกษาความเชื่อ การยอมรับนับถือ การเคารพพิธีกรรมต่าง ๆ และได้รับความรู้มีความเข้าใจต่อสภาพสังคมและวัฒนธรรม มีประสบการณ์ใหม่ ๆ เพิ่มขึ้นบนพื้นฐานของความรับผิดชอบต่อและมีจิตสำนึกต่อการรักษาสภาพแวดล้อมและมรดกทางวัฒนธรรม โดยประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมต่อการจัดการการท่องเที่ยว

2.3 การท่องเที่ยวชมวิถีชีวิตในชนบท (Rural Tourism / Village Tourism) หมายถึง การเดินทางท่องเที่ยวในหมู่บ้านชนบทที่มีลักษณะวิถีชีวิต และผลงานสร้างสรรค์ที่มีเอกลักษณ์พิเศษมีความโดดเด่นเพื่อความเพลิดเพลินได้ความรู้ดูผลงานสร้างสรรค์ และภูมิปัญญาพื้นบ้าน มีความเข้าใจในวัฒนธรรมท้องถิ่น บนพื้นฐานของความรับผิดชอบต่อและมีจิตสำนึกต่อการรักษามรดกทางวัฒนธรรมและคุณค่าของสภาพแวดล้อม โดยประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมต่อการจัดการการท่องเที่ยว

3. รูปแบบการท่องเที่ยวในความสนใจพิเศษ (Special Interest tourism) ประกอบด้วย

3.1 การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ (Health Tourism) หมายถึงการท่องเที่ยวในแหล่งธรรมชาติและแหล่งวัฒนธรรมเพื่อการพักผ่อนและเรียนรู้วิธีการรักษาสุขภาพกายใจได้รับความเพลิดเพลิน และสุนทรีย์ภาพ มีความรู้ต่อการรักษาคุณค่า และคุณภาพชีวิตที่ดี มีจิตสำนึกต่อการรักษาสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่น โดยประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมต่อการจัดการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน อนึ่ง การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพนี้บางแห่งอาจจัดรูปแบบ เป็น การท่องเที่ยวเพื่อสุขภาพและความงาม (Health Beauty and Spa)

3.2 การท่องเที่ยวเชิงทัศนศึกษาและศาสนา (Edu-Meditation Tourism) หมายถึง การเดินทางเพื่อทัศนศึกษาแลกเปลี่ยนเรียนรู้จากปรัชญาทางศาสนา หาคำความรู้ สัจธรรม แห่งชีวิตมีการฝึกทำสมาธิเพื่อมีประสบการณ์และความรู้ใหม่เพิ่มขึ้น มีคุณค่าและคุณภาพ ชีวิตที่ดีเพิ่มขึ้น มีจิตสำนึกต่อการรักษาสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่น โดยประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมต่อการจัดการการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน

3.3 การท่องเที่ยวเพื่อศึกษากลุ่มชาติพันธุ์หรือวัฒนธรรมกลุ่มน้อย (Ethnic Tourism) หมายถึง การเดินทางท่องเที่ยวเพื่อเรียนรู้วิถีชีวิตความเป็นอยู่วัฒนธรรมของ ชาวบ้านวัฒนธรรมของชนกลุ่มน้อยหรือชนเผ่าต่าง ๆ เช่น หมู่บ้านชาวไทยโซ่ง หมู่บ้าน ผู้ไทย หมู่บ้านชาวกูย หมู่บ้านชาวกะเหรี่ยง หมู่บ้านชาวจีนฮ่อ เป็นต้น และเพื่อมีประสบการณ์ และความรู้อื่น ๆ เพิ่มขึ้น มีคุณค่าและคุณภาพชีวิตที่ดีเพิ่มขึ้น มีจิตสำนึกต่อการรักษาสิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรมท้องถิ่น โดยประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมต่อการจัดการการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน

3.4 การท่องเที่ยวเชิงกีฬา (Sports Tourism) หมายถึง การเดินทางท่องเที่ยวเพื่อ เล่นกีฬาตามความถนัดความสนใจ ในประเภทกีฬา เช่น กอล์ฟ ดำน้ำ ตกปลา สกีนอกเกอร์ กระดาน โต้คลื่น สกีนํ้า ให้ได้รับความเพลิดเพลินความสนุกสนานตื่นเต้น ได้รับประสบการณ์และความรู้ใหม่ ๆ มีคุณค่าและคุณภาพชีวิตที่ดีเพิ่มขึ้น มีจิตสำนึกต่อการรักษาสิ่งแวดล้อมและ วัฒนธรรมท้องถิ่น โดยประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมต่อการจัดการการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน

3.5 การท่องเที่ยวแบบผจญภัย (Adventure Travel) หมายถึง การเดินทางท่องเที่ยว ไปยังแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่มีลักษณะพิเศษ ที่นักท่องเที่ยวเขาไปเที่ยวแล้วได้รับความ สนุกสนานตื่นเต้น ผจญภัย มีความทรงจำ ความปลอดภัย และได้ประสบการณ์ใหม่

3.6 การท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์และฟาร์มสเตย์ (Home Stay & Farm Stay) หมายถึง นักท่องเที่ยวกลุ่มที่ต้องการใช้ชีวิตใกล้ชิดกับครอบครัวในท้องถิ่นที่ ไปเยือนเพื่อการเรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่นและวัฒนธรรมท้องถิ่น ได้รับประสบการณ์ใน ชีวิตเพิ่มขึ้น โดยมีจิตสำนึกต่อการรักษาสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่น เป็น การจัดการท่องเที่ยวอย่างมีส่วนร่วมของชุมชนในท้องถิ่นที่ยั่งยืน

3.7 การท่องเที่ยวพำนักระยะยาว (Longstay) หมายถึง กลุ่มผู้ใช้ชีวิตในบ้านปลาย หลังเกษียณอายุจากการทำงานที่ต้องการมาใช้ชีวิตต่างแดนเป็นหลักเพื่อเพิ่มปัจจัยที่ห้าของชีวิตคือ การท่องเที่ยวโดยเดินทางท่องเที่ยวต่างประเทศเฉลี่ย 3 – 4 ครั้งต่อปี คราวละนาน ๆ อย่างน้อย 1 เดือน

3.8 การท่องเที่ยวแบบให้รางวัล (Incentive Travel) หมายถึง การจูงใจให้พนักงานกลุ่มลูกค้าของบริษัทที่ประสบความสำเร็จในการขายสินค้าชิ้น ๆ ตามเป้าหมาย หรือเกิน เป้าหมาย เช่น กลุ่มผู้แทนบริษัทจำหน่ายรถยนต์ ผู้แทนบริษัทจำหน่ายเครื่องใช้ไฟฟ้า ผู้แทน

บริษัทจำหน่ายเครื่องสำอางจากภูมิภาคหรือจังหวัดต่าง ๆ ที่สามารถขายสินค้าประเภทนั้น ได้มากตามที่บริษัทผู้แทนจำหน่ายในประเทศตั้งเป้าหมายไว้เป็นการให้รางวัลและจูงใจนำเที่ยว โดยออกค่าใช้จ่ายในการเดินทาง ค่าพักรวมและค่าอาหารระหว่างการเดินทางให้กับผู้ร่วมเดินทางเป็นการจูงใจการพักรวมตั้งแต่ 2 – 7 วัน เป็นรายการนำเที่ยวชมสถานที่ต่าง ๆ อาจเป็นรายการนำเที่ยวแบบผสมผสาน หรือรายการนำเที่ยวในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง

3.9 การท่องเที่ยวเพื่อการประชุม (MICE หมายถึง M = Meeting/I = Incentive/ C = Conference / E = Exhibition) เป็นการจูงใจนำเที่ยวให้แก่กลุ่มลูกค้าของผู้ที่จัดประชุม มีรายการจูงใจก่อนการประชุม (Pre-Tour) และการจูงใจการนำเที่ยวหลังการประชุม (Post-Tour) โดยการจูงใจการท่องเที่ยวในรูปแบบต่าง ๆ ทั่วประเทศ เพื่อบริการให้กับผู้เข้าร่วมประชุมโดยตรงหรือสำหรับผู้ร่วมเดินทางกับผู้ประชุม อาจเป็นรายการท่องเที่ยววันเดียว หรือรายการเที่ยวพักรวม 2 – 4 วัน โดยคิดราคารวมค่าอาหารและบริการท่องเที่ยว

3.10 การท่องเที่ยวแบบผสมผสานเป็นอีกรูปแบบหนึ่งที่มีผู้จัดการการท่องเที่ยวคัดสรรรูปแบบการท่องเที่ยวที่กล่าวมาแล้วข้างต้น นำมาจูงใจการนำเที่ยว เพื่อให้ให้นักท่องเที่ยวได้รับความแตกต่างระหว่างการเดินทางท่องเที่ยวในระยะยาวนาน ตั้งแต่ 2 – 7 วันหรือมากกว่านั้น เช่น การท่องเที่ยวเชิงนิเวศและเกษตร (Eco-Agro Tourism) การท่องเที่ยวเชิงเกษตรและประวัติศาสตร์ (Agro-Historical Tourism) การท่องเที่ยวเชิงนิเวศและผจญภัย (Eco-Adventure Travel) การท่องเที่ยวเชิงธรณีวิทยาและประวัติศาสตร์ (Geo-Historical Tourism) การท่องเที่ยวเชิงเกษตรและวัฒนธรรม (Agro-Cultural Tourism) เป็นต้น

จากนิยามและความหมายของการท่องเที่ยว สรุปได้ว่า การท่องเที่ยว หมายถึง การเดินทางของมนุษย์จากที่พักอาศัยไปเยือนสถานที่ใดที่หนึ่งเป็นเวลาชั่วคราวด้วยความสมัครใจของตนเอง ไม่ใช่การบังคับ และต้องเป็นการเดินทางไปสถานที่นั้น ๆ เพื่อความบันเทิง ผ่อนคลาย การเดินทางเพื่อติดต่อธุระ การเดินทางเพื่อหาประสบการณ์ใหม่ ๆ เยี่ยมญาติ หรือเพื่อวัตถุประสงค์ใดก็ได้ แต่ต้องไม่ใช่การเดินทางเพื่อการประกอบอาชีพและแสวงหารายได้

2.2 แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

1) ความหมายของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

ชาญวิทย์ เกษตรศิริ (2540) ให้ความหมายของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมไว้ว่าเป็นวิธีการศึกษาประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมผ่านการเดินทางท่องเที่ยว เป็นการท่องเที่ยวที่เน้นการพัฒนาด้านภูมิปัญญาสร้างสรรค์ เคารพต่อสิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม ศักดิ์ศรีและ

วิถีชีวิตผู้คน หรือสามารถกล่าวได้อีกนัยหนึ่งว่า การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม คือ การท่องเที่ยวเพื่อการเรียนรู้ผู้อื่นและย้อนกลับมามองตนเองอย่างเข้าใจความเกี่ยวพันของสิ่งต่าง ๆ ในโลกที่มีความเกี่ยวโยงพันกันไปมาไม่สามารถแยกออกจากกันได้

ไกรฤกษ์ ปิ่นแก้ว (ม.ม.ป.) ให้ความหมายของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมไว้ว่า เป็นการศึกษาค้นคว้าในพื้นที่หรือบริเวณที่มีคุณลักษณะที่สำคัญทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม มีการบอกเล่าเรื่องราวในการพัฒนาทางสังคมและมนุษย์ผ่านทางประวัติศาสตร์อันเป็นผลเกี่ยวเนื่องกับวัฒนธรรม องค์ความรู้ และการให้คุณค่าของสังคม โดยสถาปัตยกรรมที่มีคุณค่าหรือสภาพแวดล้อมอย่างธรรมชาติที่สามารถแสดงออกให้เห็นถึงความสวยงามและประโยชน์ที่ได้รับจากธรรมชาติ สามารถสะท้อนให้เห็นถึงสภาพชีวิตความเป็นอยู่ของคนในแต่ละยุคสมัยได้เป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นสภาพทางเศรษฐกิจ สังคม หรือขนบธรรมเนียมประเพณี

กรมการท่องเที่ยว กระทรวงกีฬาและการท่องเที่ยว (ม.ม.ป.) ให้ความหมายของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมไว้ว่า เป็นการท่องเที่ยวเพื่อชมสิ่งทีแสดงความเป็นวัฒนธรรม เช่น ปราสาท พระราชวัง วัด โบราณสถาน โบราณวัตถุ ประเพณี วิธีการดำเนินชีวิต ศิลปะทุกแขนง และสิ่งต่าง ๆ ที่แสดงถึงความเจริญรุ่งเรือง ที่มีการพัฒนาให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อม การดำเนินชีวิตของบุคคลในแต่ละยุคสมัย ผู้ท่องเที่ยวจะได้รับทราบประวัติความเป็นมาความเชื่อ มุมมอง ความคิด ความศรัทธา ความนิยมของบุคคลในอดีตที่ถ่ายทอดมาถึงคนรุ่นปัจจุบันผ่านสิ่งเหล่านี้

บริษัท มรดกโลกจำกัด (2537; อ้างถึงใน ชวลิต ตั้งสมบุญกิตติ. 2554 : 12) กล่าวถึง การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมไว้ว่า เป็นกลไกที่แก่นักท่องเที่ยวได้อย่างชัดเจน ตั้งแต่อาชีพ ฐานะทางเศรษฐกิจ โลกทัศน์ ทัศนียภาพ และความสนใจที่ค่อนข้างไปทางการศึกษา ทำให้อยากรู้อยากเห็นความแตกต่าง และความหลากหลายทางวัฒนธรรมของสถานที่ที่ไปพบเห็นเพื่อเปรียบเทียบกับบ้านเมืองของตน สะท้อนถึงความเป็นนักคิด นักจัดการที่แสวงหาประสบการณ์เพื่อปรับปรุงคุณภาพชีวิตมากกว่าจะสนุกอย่างเดียว เหมือนกับนักเที่ยวทั้งหลายที่เอาความพึงพอใจของตนเองเป็นที่ตั้งโดยไม่คำนึงถึงผลกระทบอย่างหนึ่งอย่างใดต่อชุมชน หรือประเทศที่ตนไปเที่ยว

The European Association for Tourism and Leisure Education หรือ ALTAS (Richards. 1995 : 24; อ้างถึงใน วาฬิกา แสนคำ. 2454 : 15) กล่าวถึงการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมไว้ว่า เป็นการเดินทางของผู้คนไปสู่สิ่งดึงดูดใจทางวัฒนธรรม ซึ่งไม่ใช่สิ่งทีตนเองมีหรือพบเห็นในชีวิตประจำวัน เป็นการแสวงหาความรู้และค้นหาประสบการณ์ใหม่ ๆ เพื่อสร้างความพึงพอใจให้กับตนเอง หรืออีกนัยหนึ่งเป็นการให้คำจำกัดความเฉพาะเอาไว้ว่า การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม เป็นการเดินทางของผู้คนเข้าไปสู่สิ่งดึงดูดใจเฉพาะอย่างทางวัฒนธรรม เช่น มรดกวัฒนธรรม ศิลปกรรม ประเพณี การแสดง การละเล่น ที่มีอยู่ภายนอกชุมชนของตน

Irish Tourists Board (Richards, 1995 : 23; อ้างถึงใน วาฬิกา แสนคำ, 2545 : 16) กล่าวไว้ว่า การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมเป็นการเดินทางท่องเที่ยวเพื่อสนองตอบความตั้งใจ และความสนใจ ทั้งหมดหรือบางส่วน อันเป็นการเพิ่มความปีติยินดีพึงพอใจของคนที่มีต่อแหล่งทรัพยากรทาง วัฒนธรรม

World Tourism Organization (Richards, 1995 : 23; อ้างถึงใน วาฬิกา แสนคำ, 2545 : 16) ให้ความหมายของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมไว้ว่า เป็นการเคลื่อนไหวของผู้คนที่เกิดขึ้น จาก ปัจจัยกระตุ้นทางด้านวัฒนธรรม เช่น การเดินทางท่องเที่ยวเพื่อการศึกษา การเดินทางท่องเที่ยว เพื่อ ชื่นชมกับงานศิลปวัฒนธรรม ประเพณี เทศกาล การเข้าเยี่ยมชมอนุสรณ์สถาน การเดินทาง เพื่อศึกษาธรรมชาติ หรือศึกษาขนบธรรมเนียมความเชื่อที่สืบทอดกันมาของชุมชน ท้องถิ่น ตลอดจนความเชื่อทางศาสนา

2) องค์ประกอบของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2548 : ภาคผนวก) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบด้านแหล่งท่องเที่ยวทาง วัฒนธรรมไว้ว่า เป็นการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่มีเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น อัน ประกอบด้วยสิ่งดึงดูดใจ 10 ประการ คือ

- 2.1 ประวัติศาสตร์และร่องรอยทางประวัติศาสตร์ที่ปรากฏให้เห็น
- 2.2 โบราณคดีและพิพิธภัณฑสถานต่าง ๆ
- 2.3 งานสถาปัตยกรรมดั้งเดิมในท้องถิ่น สิ่งปลูกสร้าง และผังเมือง รวมทั้งซาก

ปรักหักพัง

- 2.4 ศิลปหัตถกรรม ประติมากรรม ภาพวาด รูปปั้น และแกะสลัก
- 2.5 ศาสนา รวมถึงพิธีกรรมต่าง ๆ ทางศาสนา
- 2.6 ดนตรี การแสดงละคร ภาพยนตร์ มหรสพต่าง ๆ
- 2.7 ภาษาและวรรณกรรม รวมถึงระบบการศึกษา
- 2.8 วิถีชีวิต เสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย การทำอาหาร ธรรมเนียมการรับประทาน
- 2.9 ประเพณี วัฒนธรรมพื้นบ้าน ขนบธรรมเนียม และเทศกาลต่าง ๆ
- 2.10 ลักษณะงานหรือเทคโนโลยีต่าง ๆ ที่มีการนำมาใช้เฉพาะถิ่น

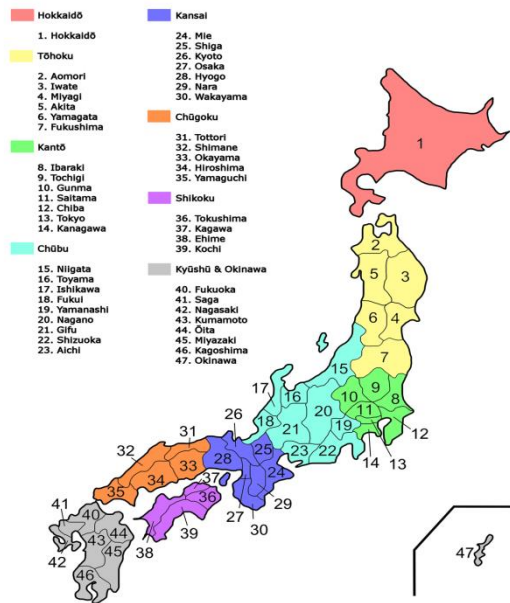
จากนิยามและความหมายของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม สรุปได้ว่า การท่องเที่ยวเชิง วัฒนธรรม หมายถึง การเดินทางเพื่อท่องเที่ยวและศึกษาสิ่งทีแสดงความเป็นวัฒนธรรม เช่น พระราชวัง วัด โบราณสถาน โบราณวัตถุ ประเพณี วิธีการดำเนินชีวิต ศิลปะ และสิ่งต่าง ๆ ที เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม และเป็นการท่องเที่ยวที่เน้นการพัฒนาด้านภูมิปัญญาสร้างสรรค์ เคารพต่อ

สิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม ศักดิ์ศรีและวิถีชีวิตผู้คน เป็นการเพิ่มความรู้และค้นหาประสบการณ์ใหม่ๆ ให้กับตนเองผ่านทางประวัติศาสตร์อันเป็นผลเกี่ยวเนื่องกับวัฒนธรรม และองค์ความรู้

2.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องประเทศญี่ปุ่นและโตเกียว

พวงนิต คำปั้งส์ (2549 : 55) กล่าวว่า ทั่วประเทศญี่ปุ่นเป็นประเทศหมู่เกาะในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียง ตั้งอยู่ในมหาสมุทรแปซิฟิก ทางตะวันตกติดกับคาบสมุทรเกาหลี และสาธารณรัฐประชาชนจีน โดยมีทะเลญี่ปุ่นกั้น ส่วนทางทิศเหนือติดกับประเทศรัสเซีย มีทะเลโอสสค์ เป็นเส้นแบ่งแดน ด้วยญี่ปุ่นมีเนื้อที่กว่า 377,873 ตารางกิโลเมตร ญี่ปุ่นจึงเป็นประเทศที่ใหญ่เป็นขนาดอันดับที่ 62 ของโลก และประกอบไปด้วยเกาะใหญ่สี่เกาะ ประกอบด้วย เกาะฮอนชู เกาะฮอกไกโด เกาะคีวชู และเกาะชิโกกุ และมีเกาะเล็กอีกประมาณ 3,900 เกาะทอดตัวในแนวตะวันตกเฉียงใต้พาดขึ้นไปตะวันออกเฉียงเหนือ ห่างจากฝั่งของทวีปออกมาประมาณ 3,800 กิโลเมตร ฮอนชูเป็นเกาะที่ใหญ่ที่สุด และมีประชากรอาศัยอยู่หนาแน่นที่สุด เกาะใหญ่ทั้งสี่มีภูมิประเทศเป็นทิวเขา คิดเป็นร้อยละ 70-80 ของพื้นที่โดยรวม แรงปะทะของเปลือกโลกเบื้องล่างมหาสมุทรแปซิฟิกกับพื้นทวีปเอเชีย ทำให้เปลือกโลกบริเวณใต้พื้นสมุทรจมลงใต้เปลือกโลกส่วนพื้นทวีป แล้วดันขอบทวีปให้ผุดขึ้นมา กลายเป็นทิวเขาที่เป็นแนวกระดูกสันหลังของหมู่เกาะญี่ปุ่นและหมู่เกาะฟิลิปปินส์

พวงนิต คำปั้งส์ (2549 : 155) กล่าวว่า ญี่ปุ่นเป็นดินแดนแห่งหมู่บ้าน มีกรุงโตเกียวเป็นหมู่บ้านที่ใหญ่ที่สุด คือ มีพื้นที่กว่า 620 ตารางกิโลเมตร เฉพาะเขตใจกลางเมืองมีประชากรอาศัยอยู่ถึง 10 ล้านคน ตัวกรุงโตเกียวเองก็แยกย่อยออกเป็นหมู่บ้านเล็ก ๆ อีกหลายแห่ง ส่วนใหญ่จะกระจายตัวอยู่บริเวณรอบ ๆ สถานีรถไฟสถานีหลัก ๆ ถ้ายึดสถานีเหล่านี้เป็นที่หมาย ก็จะเข้าใจผังเมืองของกรุงโตเกียว โดยมากแล้ว หมู่บ้านเล็ก ๆ เหล่านี้จะตั้งเรียงรายอยู่ตามเส้นทางรถไฟสายยามาโนเอะ ซึ่งวิ่งวนเป็นวงกลม สามารถรู้ทิศทางในกรุงโตเกียวได้อย่างง่ายถ้าดูจากผังเส้นทางการเดินทางรถไฟกับตำแหน่งที่ตั้งของสถานีปลายทาง

ภาพที่ 2. 1 แผนที่ภูมิภาคของประเทศญี่ปุ่น

ที่มา : <https://fr.wikipedia.org/wiki>

ภาพที่ 2. 2 แผนที่โตเกียว

ที่มา : <http://worldtravel.blogspot.com>

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวกับรถไฟฟ้าใต้ดินในจังหวัดโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น

เนื่องจากวัตถุประสงค์ของงานวิจัยนี้ มุ่งศึกษาไปยังสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามเส้นทางรถไฟในโตเกียว ผู้วิจัยจึงศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องเส้นทางรถไฟฟ้าใต้ดินในโตเกียว เพื่อนำมาใช้เป็นข้อมูลในการวิจัย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง มีดังต่อไปนี้

คุณุเดช แก้วมงคล (2555) เขียนรายงานการวิจัยเรื่อง “ระบบขนส่งมวลชนรถไฟฟ้าใต้ดินในมหานครโตเกียว” วัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาถึงพัฒนาการของระบบขนส่งมวลชนรถไฟฟ้าใต้ดินมหานครโตเกียว 2) ศึกษาถึงโครงข่ายการเชื่อมโยงของระบบขนส่งมวลชนรถไฟฟ้าใต้ดินมหานครโตเกียว 3) ศึกษาประสิทธิภาพของระบบขนส่งมวลชนรถไฟฟ้าใต้ดินของมหานครโตเกียว โดยใช้การเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับระบบขนส่งมวลชนรถไฟฟ้าใต้ดินจากวารสารและเว็บไซต์ทั้ง ภาษาไทย ภาษาญี่ปุ่น และภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า 1) ประเทศญี่ปุ่นมีแนวคิดริเริ่มในการสร้างรถไฟฟ้าใต้ดินมาเป็นเวลานาน โดยเริ่มแนวคิดในการสร้างมาตั้งแต่ปี 1920 จนได้ลงมือก่อสร้างเส้นทางแรกในปี 1925 และเปิดดำเนินการในปี 1927 ซึ่งถือเป็นการให้บริการรถไฟฟ้าใต้ดินเป็นครั้งแรกในเอเชีย จากนั้นก็มีแผนในการสร้างเส้นทางรถไฟฟ้าเพิ่มขึ้นมาโดยตลอด แต่การก่อสร้างต้องหยุดลงในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ทำให้การสร้างเส้นทางรถไฟฟ้าใต้ดินสายที่ 2 ล่าช้าออกไปถึง 27 ปี และหลังจากสงครามสิ้นสุดลงเมื่อญี่ปุ่นเริ่มฟื้นฟูประเทศ การก่อสร้างเส้นทางรถไฟฟ้าใต้ดินจึงดำเนินการต่อ โดยหลังการก่อสร้างเส้นทางแรกเสร็จคือสายกินซ่า ในปี 1927 และสายที่สองมารุโนชิแล้วเสร็จในปี 1954 ก็มีรถไฟใต้ดินในโตเกียวเกิดขึ้นอีกถึง 11 เส้นทาง รวมกับของเดิมอีก 2 เส้นทาง ทำให้ปัจจุบันภายในมหานครโตเกียวมีเส้นทางใต้ดินรวมทั้งสิ้น 13 เส้นทาง ครอบคลุมทั่วทั้งเมืองโตเกียว 2) ปัจจุบันมหานครโตเกียวมีเส้นทางรถไฟฟ้าใต้ดิน 13 เส้นทาง มีสถานีให้บริการ 274 สถานี รวมความยาวเส้นทางเดินรถทุกสาย 328.8 กิโลเมตร มีผู้ให้บริการโดยผู้ประกอบการ 2 ราย ได้แก่ โตเกียวเมโทร (Tokyo Metro Co., Ltd.) และ โอเอชิบะเวย์ (Tokyo Metropolitan Bureau of Transportation) เส้นทางที่ให้บริการโดยโตเกียวเมโทรมี 9 เส้นทาง ได้แก่ สายกินซ่า สายมารุโนชิ สายฮิบิยะ สายโทไซ สายชิโยดะ สายยูระคุโฮ สายฮันโซมง สายนัมโบคุ และสายฟุคุโทชิน เส้นทางที่ให้บริการโดยโอเอชิบะเวย์ มี 4 เส้นทาง ได้แก่ สายอาซากุสะ สายมิตะ สายชินจูกุ และสายโอเอโดะ เส้นทางทุกเส้นทางมีการเชื่อมต่อกันทั้งโครงข่าย และนอกจากนั้นยังมีการเชื่อมต่อกับระบบคมนาคมขนส่งอื่น ๆ ภายในเมือง 3) ระบบรถไฟฟ้าใต้ดินในโตเกียวมีความครอบคลุมทั่วทั้งเมือง ตั้งแต่ในเขตเมืองชั้นในและเชื่อมต่อออกไปสู่เขตชานเมือง

จากการมีเส้นทาง 13 เส้นทาง และมีสถานีให้บริการมากกว่า 274 สถานี ทำให้สามารถรองรับผู้โดยสารได้ถึงวันละ 8.7 ล้านคน และเฉลี่ยปีละ 3,100 คน ถือเป็นบริการขนส่งมวลชนที่มีผู้ใช้บริการมากที่สุดในประเทศญี่ปุ่น และเมื่อเปรียบเทียบประสิทธิภาพในการรองรับผู้โดยสารกับระบบรถไฟฟ้าใต้ดินอื่น ๆ ทั่วโลก พบว่าระบบรถไฟฟ้าใต้ดินของโตเกียวถือเป็นระบบหนึ่งที่มีผู้ใช้บริการมากที่สุดในโลก เมื่อรวมกับการเชื่อมต่อกับระบบขนส่งมวลชนในรูปแบบอื่น ๆ ในญี่ปุ่นแล้วจะทำให้ระบบขนส่งมวลชนในโตเกียวเป็นระบบขนส่งมวลชนที่มีประสิทธิภาพมาก ทำให้ประชาชนได้รับความสะดวกสบายในการใช้บริการ ส่งผลถึงพฤติกรรมตรงต่อเวลาของชาวญี่ปุ่นเพราะสามารถคำนวณเวลาในการเดินทางได้

จากการทบทวนวรรณกรรมดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยทราบว่าระบบขนส่งมวลชนรถไฟฟ้าใต้ดินของมหานครโตเกียวมีเส้นทาง 13 เส้นทาง และมีสถานีให้บริการมากถึง 274 สถานี ทำให้สามารถรองรับผู้โดยสารได้ถึงวันละ 8.7 ล้านคน อีกทั้งยังมีเส้นทางที่ครอบคลุมทั่วทั้งในเขตเมืองไปจนถึงเขตชานเมือง ส่งผลให้แต่ละสถานีของรถไฟฟ้าใต้ดินในโตเกียวมีสถานีที่ท่องเที่ยวที่เป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยว เพราะรถไฟฟ้าใต้ดินเป็นระบบขนส่งมวลชนที่สะดวกต่อการเดินทางท่องเที่ยว

บทที่ 3

วิธีการดำเนินงานวิจัย

การศึกษาเรื่อง การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามเส้นทางรถไฟใต้ดินในโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น ผู้วิจัย ได้แบ่งวิธีการดำเนินงานออกเป็น ดังนี้

- 3.1 แหล่งที่มาของข้อมูล
- 3.2 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.3 วิธีการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.4 เครื่องมือและอุปกรณ์ที่ใช้ในการวิจัย

3.1 แหล่งที่มาของข้อมูล

1) แหล่งข้อมูลเชิงทุติยภูมิ (Secondary Data) รวบรวมข้อมูลในการทำวิจัยจากหนังสือ สิ่งพิมพ์ และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

- 1.1 ข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวและการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจากสื่อสื่ออิเล็กทรอนิกส์เป็นภาษาไทย
 - 1.2 ข้อมูลเกี่ยวกับรถไฟใต้ดินในโตเกียวจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์เป็นภาษาญี่ปุ่นของบริษัทรถไฟใต้ดินในโตเกียว (Tokyo Metro) และข้อมูลจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 1.3 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของญี่ปุ่นตามเส้นทางรถไฟใต้ดินในโตเกียวจากสื่อสิ่งพิมพ์
 - 1.4 ข้อมูลทางด้านเอกสาร งานวิจัย รวบรวมได้จากสำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ และหอสมุดของภาคเอเชียศึกษา

3.2 วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อศึกษาเกี่ยวกับเส้นทางรถไฟใต้ดินในโตเกียวและสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามเส้นทางรถไฟใต้ดินนั้น ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลจากหนังสือ สื่อสิ่งพิมพ์ และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่เกี่ยวข้องทั้งภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และภาษาญี่ปุ่น

3.3 วิธีการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูล

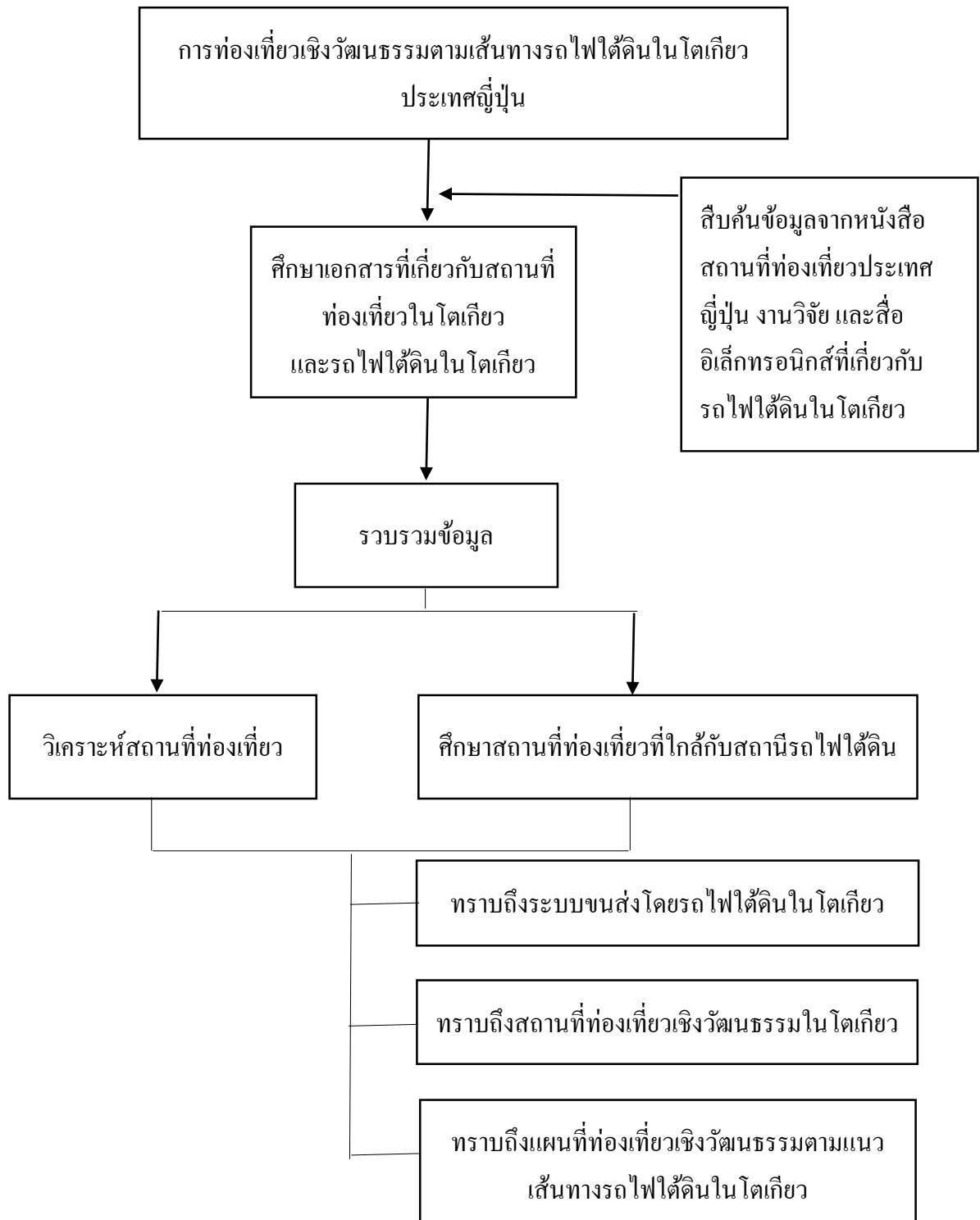
หลังจากรวบรวมข้อมูลทุติยภูมิแล้ว นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ ดังนี้

1) ศึกษาเกี่ยวกับเส้นทางรถไฟฟ้าใต้ดินในโตเกียวแต่ละเส้นทาง และแต่ละสถานี โดยพิจารณาจากข้อมูลสื่ออิเล็กทรอนิกส์ของบริษัทรถไฟฟ้าใต้ดินใน โตเกียว และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จากนั้นนำเสนอรูปภาพของเส้นทางรถไฟฟ้าใต้ดินแต่ละสาย และข้อมูลแต่ละเส้นทาง

2) ศึกษาเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวบริเวณใกล้เคียงกับสถานีรถไฟฟ้าใต้ดิน โดยพิจารณาจากเส้นทางรถไฟที่มีสถานที่ท่องเที่ยวใกล้เคียงจำนวนมาก โดยสืบค้นข้อมูลจากหนังสือสถานที่ท่องเที่ยวประเทศญี่ปุ่น และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่เกี่ยวข้องทั้งภาษาไทยและภาษาญี่ปุ่น จากนั้นเก็บรวบรวมข้อมูลสถานที่ท่องเที่ยวที่ใกล้กับสถานีรถไฟฟ้าใต้ดิน

3) ศึกษาและวิเคราะห์สถานที่ท่องเที่ยวเพื่อหาสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่ใกล้กับสถานีรถไฟฟ้าใต้ดิน จากนั้นนำเสนอในรูปแบบของแผนที่ Google Maps

ลำดับการดำเนินงานดังแสดงในภาพที่ 3.1

ภาพที่ 3.1 กรอบแนวคิดการศึกษาและการวิเคราะห์การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามเส้นทางรถไฟฟ้าใต้ดินใน โตเกียว ประเทศญี่ปุ่น

3.4 เครื่องมือและอุปกรณ์ที่ใช้ในการศึกษา

- 1) โปรแกรมสำเร็จรูป Microsoft Word
- 2) โปรแกรมสำเร็จรูป Adobe Photoshop
- 3) โปรแกรม Safari
- 4) โปรแกรม Google Maps

บทที่ 4

วิเคราะห์ข้อมูล

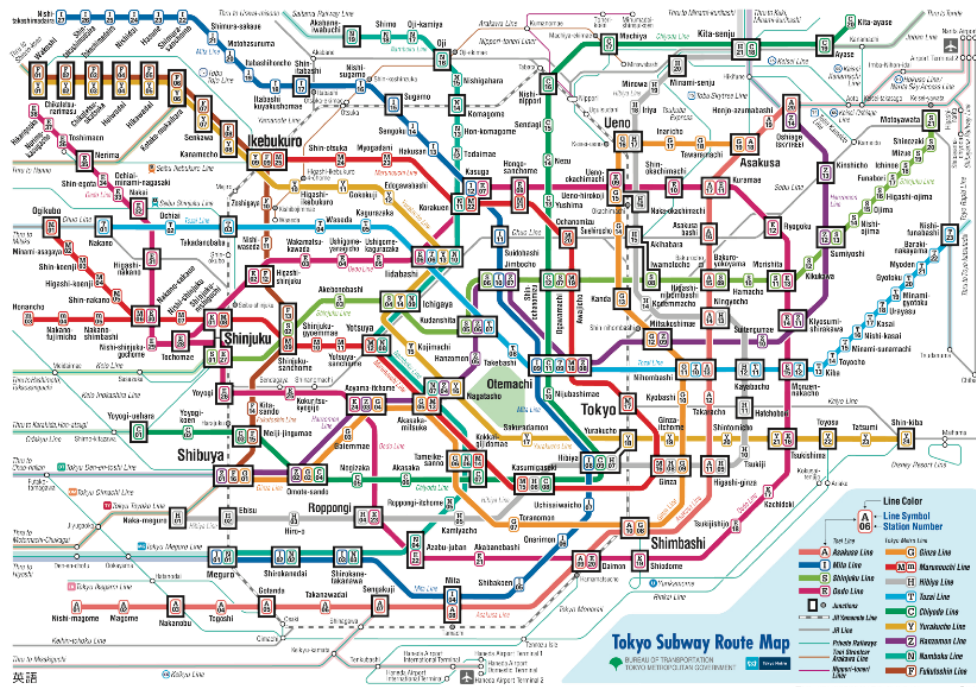
การวิจัย เรื่อง การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามเส้นทางรถไฟใต้ดินในโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์ในการทำวิจัย คือ

1. เพื่อศึกษาเส้นทางรถไฟใต้ดินในโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น
2. เพื่อศึกษาแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามแนวเส้นทางรถไฟใต้ดินในโตเกียว
3. เพื่อให้ได้มาซึ่งแผนที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามแนวเส้นทางรถไฟใต้ดินในโตเกียวในรูปแบบ Google Maps

รูปแบบ Google Maps

4.1 การวิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์ที่ 1

เพื่อศึกษาเส้นทางรถไฟใต้ดินในโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น

ภาพที่ 4. 1 แสดงเส้นทางของรถไฟใต้ดินในโตเกียว

ที่มา : <https://www.tokyo-metro.jp>

โครงข่ายรถไฟฟ้าใต้ดินของญี่ปุ่นเป็นระบบขนส่งที่มีประสิทธิภาพมาก และให้บริการครอบคลุมทั่วถึงมากที่สุดแห่งหนึ่งในโลก มีตารางเวลาที่หนาแน่นและตรงเวลา อีกทั้งยังสะอาดปลอดภัยและสะดวก การเดินทางโดยรถไฟฟ้าจึงได้รับความนิยมมากที่สุด

ปัจจุบันรถไฟฟ้าใต้ดินในโตเกียวมีเส้นทางทั้งหมด 13 เส้นทาง มีสถานีให้บริการ 274 สถานี มีผู้ประกอบการ 2 ราย ได้แก่ โตเกียวเมโทร (Tokyo Metro Co., Ltd.) และ โอเออิซึบเวย์ (Tokyo Metropolitan Bureau of Transportation) เส้นทางของโตเกียวเมโทรมี 9 เส้นทาง ได้แก่ สายกินซ่า สายมารุโนชิ สายฮิบิยะ สายโทไซ สายชิโยดะ สายยูระคุโซ สายฮันโซมง สายนัมโบคุ และสายฟูคูโทชิน เส้นทางของโอเออิซึบเวย์ มี 4 เส้นทาง ได้แก่ สายอาซากุสะ สายมีดะ สายชินจูกุ และสายโอเอโดะ เส้นทางทุกเส้นทางมีการเชื่อมต่อกันทั้งโครงข่าย

1. สายกินซ่า (Ginza Line) มีทั้งหมด 19 สถานี เป็นเส้นทางการเดินทางระหว่างสถานีชิบูยะถึงสถานีอาซากุสะ

ภาพที่ 4. 2 แสดงเส้นทางรถไฟฟ้าใต้ดินสายกินซ่า

ที่มา : <http://www.japanteacher.co.kr>

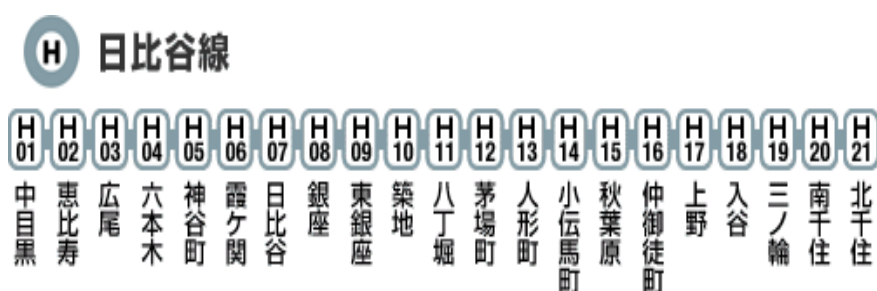
2. สายมารุโนอูจิ (Marunouchi Line) มีทั้งหมด 28 สถานี เป็นเส้นทางการเดินทางระหว่างสถานีโอกิกุโบถึงสถานีอึเคะบุคุโระ และมีเส้นทางย่อยจากสถานีโชนันโซไปถึงสถานีนาคาโนะซากาอุเอะ

ภาพที่ 4.3 แสดงเส้นทางรถไฟใต้ดินสายมารุโนอูจิ

ที่มา : <http://www.japanteacher.co.kr>

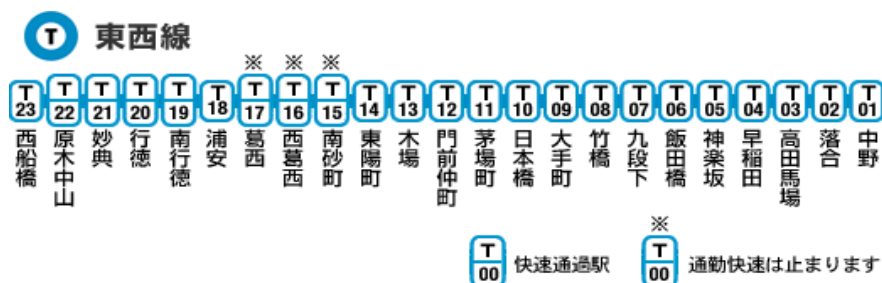
3. สายฮิบิยะ (Hibiya Line) มีทั้งหมด 21 สถานี เป็นเส้นทางการเดินทางระหว่างสถานีนาคาเมกุโระไปถึงสถานีคิตะเซนชู

ภาพที่ 4.4 แสดงเส้นทางรถไฟใต้ดินสายฮิบิยะ

ที่มา : <http://www.japanteacher.co.kr>

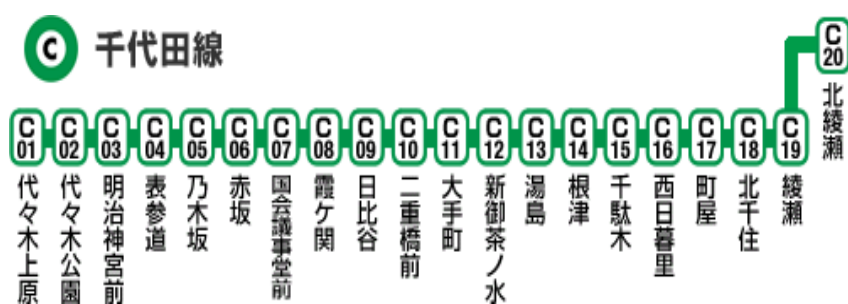
4. สายโทไซ (Tozai Line) มีทั้งหมด 23 สถานี เป็นเส้นทางการเดินทางระหว่างสถานีนาคาโนะถึงสถานีนิชิฟูนาบาชิ

ภาพที่ 4.5 แสดงเส้นทางรถไฟใต้ดินสายโทไซ

ที่มา : <http://www.japanteacher.co.kr>

5. สายชิโยดะ (Chiyoda Line) มีทั้งหมด 20 สถานี เป็นเส้นทางการเดินทางระหว่างสถานีโยโยะกิอุเอฮาระถึงสถานีคิตะอาฮาเสะ

ภาพที่ 4.6 แสดงเส้นทางรถไฟใต้ดินสายชิโยดะ

ที่มา : <http://www.japanteacher.co.kr>

6. สายยูระคุโจ (Yurakucho Line) มีทั้งหมด 24 สถานี เป็นเส้นทางการเดินทางระหว่างสถานีวาโคจิถึงสถานีชินจิบะ

ภาพที่ 4. 7 แสดงเส้นทางรถไฟใต้ดินสายยูระคุโจ

ที่มา : <http://www.japanteacher.co.kr>

7. สายฮันโซมง (Hanzomon Line) มีทั้งหมด 14 สถานี เป็นเส้นทางการเดินทางระหว่างสถานีชิบูยะถึงสถานีโอชิอาเกะ

ภาพที่ 4. 8 แสดงเส้นทางรถไฟใต้ดินสายฮันโซมง

ที่มา : <http://www.japanteacher.co.kr>

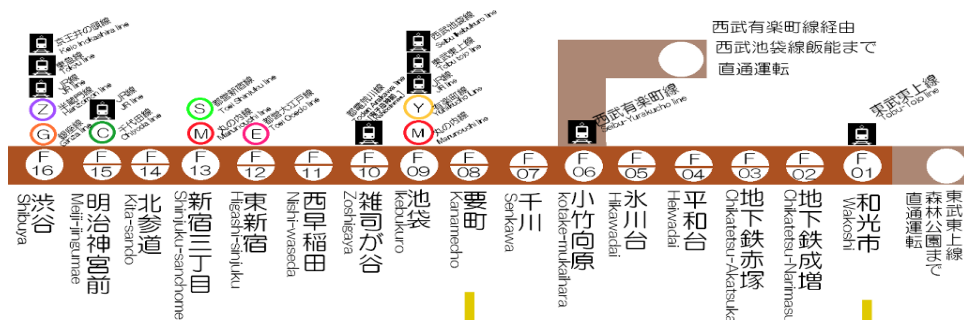
8. สายนัมโบคุ (Namboku Line) มีทั้งหมด 19 สถานี เป็นเส้นทางการเดินทางระหว่างสถานีเมกุโระถึงสถานีอิเคะบานะอิวานูซึ

ภาพที่ 4. 9 แสดงเส้นทางรถไฟใต้ดินสายนัมโบคุ

ที่มา : <http://www.japanteacher.co.kr>

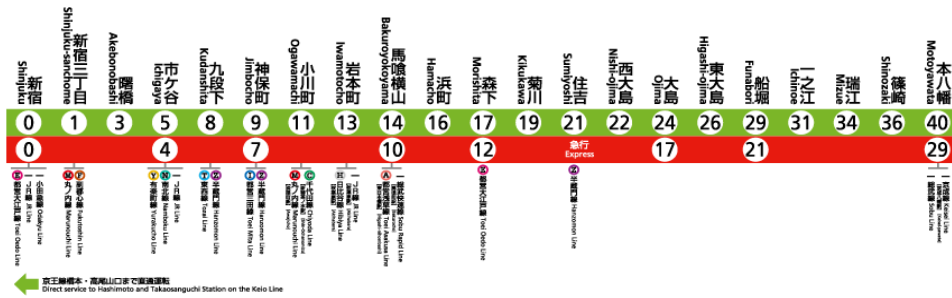
9. สายฟูกุโทชิน (Fukutoshin Line) มีทั้งหมด 16 สถานี เป็นเส้นทางการเดินทางระหว่างสถานีวาโคชิถึงสถานีชิบูยะ

ภาพที่ 4. 10 แสดงเส้นทางรถไฟใต้ดินสายฟูกุโทชิน

ที่มา : <http://www.japanteacher.co.kr>

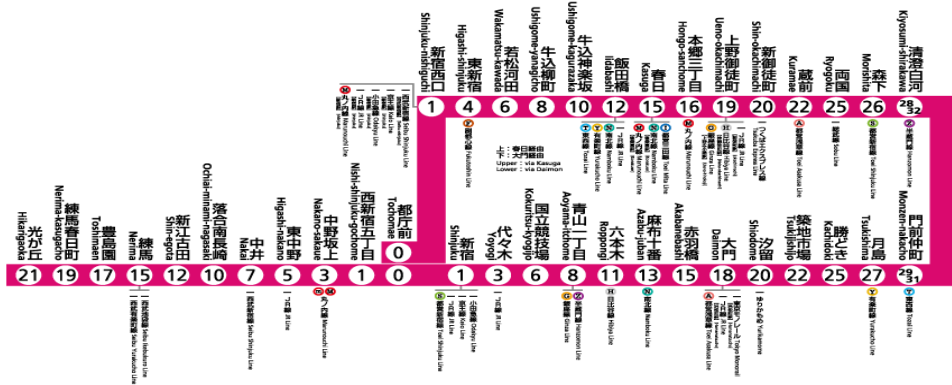
12. สายชินจูกุ (Shinjuku Line) มีทั้งหมด 21 สถานี เป็นเส้นทางการเดินทางระหว่างสถานีชินจูกุถึงสถานีโมโตะยาวาตะ

ภาพที่ 4. 13 แสดงเส้นทางรถไฟใต้ดินสายชินจูกุ

ที่มา : <https://www.kotsu.metro.tokyo.jp>

13. สายโอเอโดะ (Oedo Line) มีทั้งหมด 38 สถานี เป็นเส้นทางการเดินทางระหว่างสถานีโทโฮมาเอะถึงสถานีฮิคาริกาโอคะ

ภาพที่ 4. 14 แสดงเส้นทางรถไฟใต้ดินสายโอเอโดะ

ที่มา : <https://www.kotsu.metro.tokyo.jp>

4.2 การวิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์ที่ 2

เพื่อศึกษาแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามแนวเส้นทางรถไฟใต้ดินในโตเกียว

จากสื่อสื่ออิเล็กทรอนิกส์และหนังสือแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวในโตเกียว 3 เล่ม คือ หนังสือ Tokyo Story , หนังสือ TOKYO Official Guide Book มหานครแห่งความสุข และหนังสือ เที่ยวล่าสุด โตเกียว สามารถวิเคราะห์สถานที่ท่องเที่ยวในโตเกียวและแยกออกมาเป็นสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่ใกล้กับรถไฟใต้ดินได้ ดังนี้

1. เส้นทางรถไฟใต้ดินสายกินซ่า (Ginza Line)

สถานีชิบูยะ (Shibuya)

รูปปั้นฮาชิโกะ (Hachikō)

ภาพที่ 4. 15 ภาพรูปปั้นHachikō

ที่มา : <https://newsela.com>

รูปปั้นฮาชิโกะ เป็นรูปปั้นสุนัขซึ่งทำจากทองแดง เฝ้ารอการกลับมาของเจ้าของผู้ซึ่งเสียชีวิตไปแล้ว ทั้งคนญี่ปุ่นและนักท่องเที่ยวต่างชาติล้วนแล้วแต่ประทับใจและชื่นชมในความซื่อสัตย์จงรักภักดีต่อเจ้านายของสุนัขที่มีชื่อว่า ฮาชิ (Hachi) หรือที่ผู้คนเรียกกันว่า ฮาชิโกะ (Hachikō) รูปปั้นฮาชิโกะนี้ตั้งอยู่บริเวณด้านหน้าของสถานีชิบูยะ ซึ่งถือว่าเป็นสัญลักษณ์หนึ่งของย่านชิบูยะ และได้กลายเป็นสถานที่ที่คนนิยมใช้เป็นจุดนัดพบ

ชิบูยะ ฮิการิเอะ (Shibuya Hikarie)

ภาพที่ 4. 16 ภาพชิบูยะ ฮิการิเอะ

ที่มา : <https://tokyobling.files.wordpress.com>

ชิบูยะ ฮิการิเอะ เป็นอีกหนึ่งสถานที่ที่เป็นจุดศูนย์กลางของโตเกียว เป็นอาคารเอนกประสงค์ที่มีความสูงถึง 34 ชั้น สร้างขึ้นบนที่ตั้งเดิมของธนาคาร Tokyu Bunka Kaikan บริเวณตั้งแต่ชั้น 5 ถึง ชั้นใต้ดิน ชั้นที่ 3 ถูกตั้งชื่อว่า ShinQs เป็นห้างสรรพสินค้าที่เต็มไปด้วยร้านค้าที่หรูหรามีระดับ มีทั้งเสื้อผ้า เครื่องประดับ เป็นต้น ชั้นที่ 6 ถึง ชั้นที่ 7 เป็นร้านอาหาร ชั้นที่ 8 เปิดเป็นที่แสดงรูปภาพ ชั้นที่ 9 เป็นหอประชุมฮิการิเอะ ฮอลล์ (Hikarie Hall) ชั้นที่ 11 ถึง ชั้นที่ 16 เป็นส่วนของ Tokyu Theatre Orb ซึ่งเป็นสถานที่ที่นิยมจัดแสดงละครเวที

สถานีโอโมเตะซันโด (Omotesando)

โอโมเตะซันโด ฮิลล์ (Omotesando Hills)

ภาพที่ 4. 17 ภาพโอโมเตะซันโด ฮิลล์

ที่มา : <http://www.alamy.com>

โอโมเตะซันโด ฮิลส์ เป็นสัญลักษณ์ของโอโมเตะซันโด ที่สะท้อนความมีระดับและมีรสนิยม เป็นอาคารเอนกประสงค์ แบ่งออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่ อาคารหลักฮันคัน (Honkan) อาคารนิชิคัง (Nishikan) และอาคารโดจุนคัง (Dojunkan) ซึ่งภายในอาคารมีร้านขายสินค้าที่มีชื่อเสียง ทั้งของประเทศญี่ปุ่นและต่างประเทศ ร้านอาหารและขนมหวาน สถานเสริมความงาม และสถานที่จัดแสดงงานศิลปะ

พิพิธภัณฑ์ศิลปะเนซุ (Nezu Museum)

ภาพที่ 4. 18 ภาพพิพิธภัณฑ์เนซุ

ที่มา : <http://www.tw.jal.co.jp>

พิพิธภัณฑ์ศิลปะเนซุ เป็นพิพิธภัณฑ์ศิลปะท่ามกลางบรรยากาศที่ร่มรื่น สร้างขึ้นครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. 2483 ตามเจตนารมณ์ของ Nezu Kaichiro ซึ่งเป็นนักการเมืองและนักธุรกิจที่มีชื่อเสียงในฐานะ “ราชาแห่งกิจการรถไฟ” ที่ต้องการเก็บรักษาและจัดแสดงผลงานศิลปะของญี่ปุ่นและเอเชียที่ตนเองเก็บรวบรวมไว้ให้ผู้คนได้ชมและศึกษา ในระยะแรกมีผลงานศิลปะอยู่ทั้งสิ้น 4,643 ชิ้น มีทั้งภาพเขียน หนังสือ โบราณ ผลงานศิลปะหัตถกรรม และอีกมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งงานศิลปะที่เกี่ยวข้องกับพระพุทธศาสนาและเครื่องใช้ในการชงชาที่มีจัดแสดงอยู่เป็นจำนวนมาก

สถานีอุเอะโนะ (Ueno)

พิพิธภัณฑ์ศิลปะประจำโตเกียว (Tokyo Metropolitan Art Museum)

ภาพที่ 4. 19 ภาพพิพิธภัณฑ์ศิลปะประจำโตเกียว

ที่มา : <https://fastjapan.com/cht/p117901>

พิพิธภัณฑ์ศิลปะประจำโตเกียวได้ชื่อว่าเป็นพิพิธภัณฑ์ที่จัดแสดงที่แปลกใหม่มาเป็นเวลาเกือบศตวรรษ และผู้คนที่อาศัยอยู่ในโตเกียวมักเรียกพิพิธภัณฑ์ศิลปะนี้ว่า “พิพิธภัณฑ์ของอุเอะโนะ” ซึ่งนอกจากจะมีการจัดแสดงนิทรรศการและการบรรยายเกี่ยวกับงานศิลปะต่าง ๆ แล้ว โดยเฉพาะช่วงก่อนสงครามโลก ที่ได้ทำหน้าที่เป็นสื่อกลางจัดแสดงผลงานที่มีชื่อเสียงของศิลปินทั้งในประเทศและต่างประเทศ เพื่อให้ผู้คนได้เห็นถึงความเปลี่ยนแปลงใหม่ ๆ ในโลกของศิลปะแล้ว ภายในพิพิธภัณฑ์ยังมีหอสมุดที่เต็มไปด้วยหนังสือเกี่ยวกับศิลปะ

พิพิธภัณฑ์ศิลปะตะวันตกแห่งชาติ (The National Museum of Western Art)

ภาพที่ 4. 20 ภาพพิพิธภัณฑ์ศิลปะตะวันตกแห่งชาติ

ที่มา : <http://tomagazine.jp>

เป็นหนึ่งในพิพิธภัณฑ์ศิลปะแห่งชาติที่บริหารโดยองค์กรของรัฐที่เป็นอิสระ ภายในจัดแสดงผลงานศิลปะตะวันตกตั้งแต่ปลายยุคกลางถึงต้นศตวรรษที่ 20 โดยเน้นที่ผลงานของ Matsukata Kojiro เป็นหลัก รวมทั้งผลงานสออลปะสมัยใหม่ของจิตรกรชื่อดังในยุโรป เช่น Rodin Monet และ Renoir มีสถานที่จัดแสดงผลงานถาวรอยู่ที่อาคารหลักฮอนกัน (Honkan) อาคารใหม่ชินกัน (Shinkan) และบริเวณสวนด้านหน้า

วัดชิโนบาซุ เบนเทนโด (Shinobazu Bentendo)

ภาพที่ 4. 21 ภาพวัดชิโนบาซุ เบนเทนโด

ที่มา : <https://ru.dreamstime.com>

เป็นวัดที่ถูกสร้างขึ้นบริเวณกลางสระชิโนบาซุ ที่เชื่อกันว่าเป็นที่สถิตของเทพเจ้าเบนไซเต็น (Benzaiten) ซึ่งเป็น 1 ใน 7 เทพเจ้าแห่งความโชคดีของญี่ปุ่น สืบเนื่องมาจากปี พ.ศ. 2168 กองกำลังทหารเอโดะบะคุฟุ (Edo Bakufu) ได้มีคำสั่งให้สร้างวัดฮิเอซัน เอ็นเรียคุจิ (Hieizan Enryakuji) ขึ้นในพื้นที่ทางทิศตะวันออกของเมืองหลวง และสร้างวัดคะเนจิ (Kaneiji) ในเมือง ต่อมาพระจิกั้นไดชิ (Jigen Daishi) ผู้ก่อตั้งวัดฮิเอซัน ซึ่งมีความเห็นเกี่ยวกับสระชิโนบาซุ ว่าเปรียบเสมือนทะเลสาบบิวาโกะ จึงได้สร้างเกาะเบนเท็นจิมะขึ้นกลางสระน้ำให้ดูเหมือนกับเกาะที่อยู่กลางทะเลสาบบิวาโกะ

พิพิธภัณฑ์แห่งชาติประจำโตเกียว

ภาพที่ 4. 22 ภาพพิพิธภัณฑ์แห่งชาติประจำโตเกียว

ที่มา : <https://www.japan-guide.com>

เป็นพิพิธภัณฑ์แห่งแรกของญี่ปุ่น ภายใต้สถาปัตยกรรมแบบตะวันตกในสมัยเมจิ ที่จัดแสดงผลงานศิลปะและวัตถุทางโบราณคดีจากประเทศในภูมิภาคตะวันออกทั้งหมดกว่า 110,000 ชิ้น โดยเป็นสมบัติของประเทศ 91 ชิ้น และสมบัติทางวัฒนธรรมที่สำคัญอีกมากกว่า 600 ชิ้น ได้รับการปรับปรุงใหม่เมื่อเดือนเมษายน พ.ศ. 2555 ภายในอาคารแสดงหลัก มีผลงานศิลปะและศิลปหัตถกรรมของญี่ปุ่นให้ชมและศึกษา ส่วนอาคารแสดงเอเชียจัดแสดงงานศิลปะที่มาจากซีกโลกตะวันออก เช่น เอเชีย และอียิปต์

ตลาดอะเมโยโกะ (Ameyoko)

ภาพที่ 4. 23 ภาพตลาดอะเม โยโกะ

ที่มา : <https://fastjapan.com>

ตลาดอะเมโยโกะเป็นย่านร้านค้าแบบตลาดสดของชาวบ้านแท้ ๆ ที่ถือกำเนิดขึ้นภายหลังจากช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ทอดยาวเป็นระยะทางประมาณ 400 เมตร ระหว่างสถานี JR Ueno ถึงสถานี Okachimachi ตลอดสองข้างทางเต็มไปด้วยร้านขายสินค้าหลากหลายประเภท รวมแล้วกว่า 400 ร้าน ทั้งของกิน ของสด เสื้อผ้า รองเท้า ด้วยราคาที่ถูกลง กลายเป็นสถานที่ท่องเที่ยวยอดนิยมในหมู่นักท่องเที่ยวต่างชาติ

สวนสัตว์อุเอะโนะ (Ueno Zoo)

ภาพที่ 4. 24 ภาพสวนสัตว์อุเอะโนะ

ที่มา : <https://www.japanhoppers.com>

เป็นสวนสัตว์แห่งแรกของญี่ปุ่น สร้างขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ. 2425 เป็นสวนสัตว์ที่มีพื้นที่บริเวณกว้างขวาง ประมาณ 140,000 ตารางเมตร โดยแบ่งเป็นสวนฝั่งทิศตะวันออกและสวนฝั่งทิศตะวันตก สามารถเดินทางไปแต่ละฝั่งโดยรถไฟโมโนเรลที่เก่าแก่ที่สุดของญี่ปุ่น ภายในเป็นที่พำนักของสัตว์ที่ได้รับความนิยม เช่น สิงโต ช้าง และยีราฟ ไปจนถึงสัตว์ที่หาดูได้ยาก อย่าง แพนด้า ฮิปโปโปเตมัสแคระ เพนกวิน และอีกมากมายกว่า 500 ชนิด ความหลากหลายทั้งหมดที่กล่าวมานี้ เป็นเสน่ห์ดึงดูดผู้คนจำนวนมากให้ต่างเดินทางมาเที่ยวชมสวนสัตว์อุเอะโนะ นอกจากสัตว์ชนิดต่าง ๆ แล้ว ภายในบริเวณสวนสัตว์ยังมีวัดคะเนจิ (Kaneiji) และเจดีย์ 5 ชั้น ที่เป็นสมบัติทางวัฒนธรรมที่สำคัญของญี่ปุ่นด้วย

พิพิธภัณฑ์ธรรมชาติและวิทยาศาสตร์แห่งชาติ

ภาพที่ 4. 25 ภาพพิพิธภัณฑ์ธรรมชาติและวิทยาศาสตร์แห่งชาติ

ที่มา : <http://livingpedia.net>

พิพิธภัณฑ์ธรรมชาติและวิทยาศาสตร์แห่งชาติ เป็นพิพิธภัณฑ์ที่จัดแสดงเกี่ยวกับชีวิตธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมของหมู่เกาะญี่ปุ่นรวมถึงความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ของโลก และการสำรวจอวกาศ แบ่งออกเป็นอาคารนิฮันคัน (Nihonkan) ที่ภายในจัดแสดงวัตถุพยานจากการเวลา และฉากจำลองที่เป็นรูปแบบดั้งเดิม เช่น ธรรมชาติในญี่ปุ่นและประวัติศาสตร์ญี่ปุ่นที่ดูกับเหมือนว่าทุกอย่างนั้นเกิดขึ้นจริง ภายในอาคารนี้และอาคาร ชิคิวกัน (Chikyukan) ที่เต็มไปด้วยผลงานการวิจัยใหม่ล่าสุดของไดโนเสาร์และสิ่งมีชีวิตในอวกาศ ทั้งยังมีสิ่งที่น่าสนใจและสิ่งแปลกใหม่อีกมากมาย

2. เส้นทางรถไฟใต้ดินสายฮิบิยะ (Hibiya Line)

สถานีรปปงหงิ (Roppongi)

พิพิธภัณฑ์ศิลปะแห่งชาติ (The Nation Art Center, Tokyo)

ภาพที่ 4. 26 ภาพพิพิธภัณฑ์ศิลปะแห่งชาติ

ที่มา : <http://arch-hiroshima.main.jp>

เป็นพิพิธภัณฑ์แห่งชาติลำดับที่ 5 ของญี่ปุ่น ชั้นที่ 1 และชั้นที่ 2 จัดแสดงผลงานศิลปะไว้เป็นจำนวนมาก ส่วนชั้นที่ 3 เปิดเป็นหอสมุดศิลปะและชั้นใต้ดินเป็นร้านค้าของพิพิธภัณฑ์ร้านอาหาร ลักษณะเด่นของพิพิธภัณฑ์คือมีกำแพงเป็นกระจกทั้งหมด เมื่อสะท้อนกับแสงแดดจะมองเห็นเป็นสีเขียวซึ่งทำให้ดูเหมือนกับเป็นพิพิธภัณฑ์กลางป่าที่มีต้นไม้ล้อมรอบ

สถานีคามิยะโซ (Kamiyacho)

หอคอยโตเกียวทาวเวอร์ (Tokyo Tower)

ภาพที่ 4. 27 ภาพหอคอยโตเกียวทาวเวอร์

ที่มา : <http://ticketstoday.jp>

หอคอยโตเกียวทาวเวอร์ เป็นอีกหนึ่งสัญลักษณ์ของโตเกียวที่เป็นที่รู้จักและที่นิยมของทั้งคนญี่ปุ่นและนักท่องเที่ยวต่างชาติ เป็นหอส่งสัญญาณคลื่นวิทยุความสูง 333 เมตร โดยมี Foot Town อาคาร 4 ชั้นอยู่ด้านล่างตรงกลางหอคอย ประกอบด้วยร้านอาหาร ร้านขายของที่ระลึก พิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำ สถานบันเทิง รวมไปถึงสวนสนุกบนชั้นคาเฟ่ และด้านบนของโตเกียวทาวเวอร์มีจุดชมวิวอยู่ 2 จุด จุดแรกเป็น “จุดชมวิวหลัก” อยู่ที่ระดับความสูง 120 เมตร มีร้านคาเฟ่และร้านขายของเปิดให้บริการอยู่ จุดนี้เปิดให้เข้าชมถึง 21.45 น. ส่วนจุดชมวิวจุดที่ 2 เป็น “จุดชมวิวพิเศษ” อยู่สูงขึ้นไปที่ระดับ 250 เมตร ด้านล่างของผนังกระจกมีการใช้ไฟไลท์อัพในตอนกลางคืนเพื่อสร้างบรรยากาศราวกับอยู่ในอวกาศ

สถานีฮิบิยะ (Hibiya)

พระราชวังอิมพีเรียล (Imperial Palace)

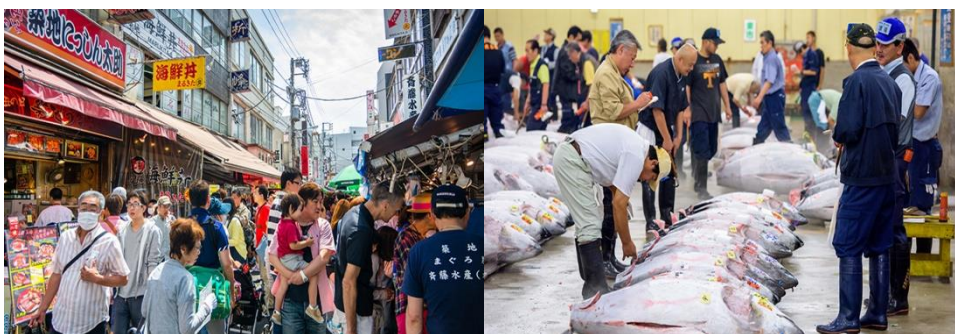
ภาพที่ 4. 28 ภาพพระราชวังอิมพีเรียล

ที่มา : <https://www.lonelyplanet.com>

ปราสาทเอโดะ ซึ่งเคยเป็นที่พำนักของตระกูลโทกุกาวะ (Tokugawa) โทกุกาวะ อิเอยะซุ (Tokugawa Ieyasu) ได้บูรณะปราสาทนี้ในสมัยรัฐพลทหารเอโดะ เพื่อใช้เป็นศูนย์กลางการปกครอง และในเวลาต่อมาได้กลายเป็นพระราชวังของสมเด็จพระจักรพรรดิ เมื่อพระองค์ย้ายจากเกียวโตมาอยู่ที่โตเกียว โดยปกติแล้วพื้นที่ส่วนพระองค์ของสมเด็จพระจักรพรรดินิชิโนะมารุ (Nishi no Maru) และสวนพฤกษศาสตร์จะไม่นำเปิดให้บุคคลทั่วไปเข้าชม ยกเว้นวันที่ 2 มกราคม ซึ่งเป็นวันฉลองปีใหม่ และวันที่ 23 ธันวาคม ซึ่งเป็นวันคล้ายวันพระราชสมภพของสมเด็จพระจักรพรรดิของทุกปี จะเปิดให้ประชาชนเข้าไปถวายพระพรบริเวณลานด้านหน้าพระตำหนัก

สถานีสี่คิจิ (Tsukiji)

ตลาดปลาสี่คิจิ (Tsukiji Fish Market)

ภาพที่ 4. 29 ภาพตลาดปลาสี่คิจิ

ที่มา : <https://waytogo.cebupacificair.com>

ตลาดปลาสี่ลิจิเป็นตลาดปลาที่รู้จักกันในหมู่ของคนที่ญี่ปุ่นว่า “ครัวของโตเกียว” เนื่องจากเต็มไปด้วยวัตถุดิบในการประกอบอาหารมากมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ร้านขายวัตถุดิบสดจากทะเลที่อยู่ภายในบริเวณตลาดขนาดใหญ่ และในตอนเช้ามีคอกของทุกวันจะจัดการประมูลปลา เพื่อให้ร้านอาหารญี่ปุ่นแต่ละร้านมาประมูลปลาหลากหลายชนิดจากทะเล เพื่อนำไปประกอบอาหารในร้านของตนเอง อีกด้านหนึ่งของตลาดจะมีส่วนที่เรียกว่า Uogashi Yokochō เป็นส่วนที่มีร้านขายอาหารและสิ่งของเครื่องใช้กว่า 140 ร้าน อาหารที่มีชื่อเสียงของตลาดปลาคือซูชิ ซึ่งซูชิแต่ละหน้า นั้นทำจากวัตถุดิบชั้นดี และสดใหม่

สถานีอากิฮาระ (Akihabara)

เมดคาเฟ่ (Maid Cafe)

ภาพที่ 4. 30 ภาพเมดคาเฟ่

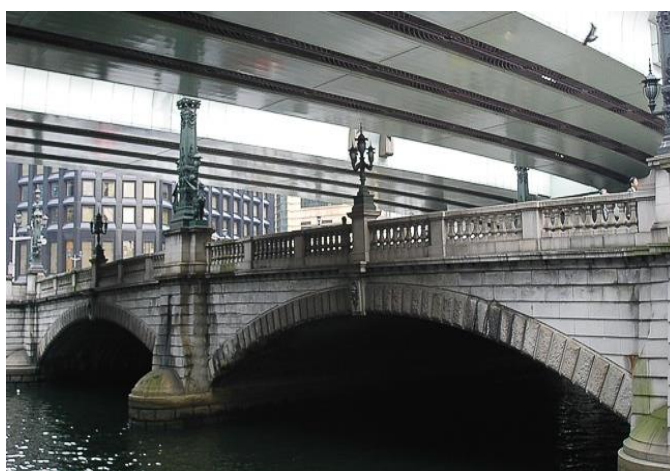
ที่มา : <http://jpninfo.com>

เป็นหนึ่งในวัฒนธรรมโอตาคุ (Otaku) ของย่านอากิฮาระ เป็นวัฒนธรรมที่มีชื่อเสียงและได้รับการกล่าวถึงจากหลายประเทศทั่วโลก เมดคาเฟ่เป็นร้านคาเฟ่ที่มีพนักงานในร้านเป็นผู้หญิงหน้าตาน่ารักในชุดสาวใช้แบบญี่ปุ่น หรือชุดสาวใช้แบบตะวันตก บางร้านก็พัฒนาให้มีชุดอื่น ๆ ที่แปลกตาขึ้น เช่น ชุดย้อนยุค ชุดนักเรียน หรือชุดจากตัวละครในเกมหรือการ์ตูนต่าง ๆ เป็นต้น โดยพนักงานสาวในร้านจะมาคอยดูแลบริวารให้การลูกค้าทั้งผู้ชายและผู้หญิงที่เข้ามารับประทานอาหารภายในร้านด้วยการเสิร์ฟอาหาร พุดคุย หรือเล่นเกม ซึ่งลูกค้าส่วนใหญ่ โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวต่างชาติก็ล้วนอยากมาหาประสบการณ์ในร้านเมดคาเฟ่

3. เส้นทางรถไฟใต้ดินสายโทไซ (Tozai Line)

สถานีนิฮอนบาชิ (Nihonbashi)

สะพานนิฮอนบาชิ (Nihonbashi)

ภาพที่ 4. 31 ภาพสะพานนิฮอนบาชิ

ที่มา : <https://www.japan-guide.com>

สะพานนิฮอนบาชิสร้างขึ้นในปี พ.ศ. 2146 และในปีถัดมาก็ถูกกำหนดให้เป็นจุดเริ่มต้นของเส้นทางโบราณ 5 เส้นทาง ที่ใช้เป็นเส้นทางสัญจรหลักมาตั้งแต่นั้นในสมัยเอโดะ ส่วนลักษณะที่กลายเป็นสะพานหินทรงโค้งนั้นเป็นผลงานที่สร้างขึ้นในสมัยเมจิ ประมาณ พ.ศ. 2454 เพื่อข้ามแม่น้ำนิฮอนบาชิ ในปัจจุบันก็ยังถือเป็นจุดเริ่มต้นทางหลวงแผ่นดินของญี่ปุ่น ซึ่งต่อมาในปี พ.ศ. 2505 ได้มีการสร้างทางด่วนพาดผ่านสะพานดังเช่นที่เห็นในปัจจุบัน

ธนาคารแห่งประเทศไทยญี่ปุ่น พิพิธภัณฑ์เงินตรา (Bank of Japan , Currency Museum)

ภาพที่ 4. 32 ภาพธนาคารแห่งประเทศไทยญี่ปุ่น

ที่มา : <http://blog.nihon-syakai.net>

เป็นอาคารหลักที่เก่าของธนาคารแห่งประเทศไทยญี่ปุ่นเป็นอาคารหินรูปแบบนีโอ บาร็อก ที่ออกแบบโดยอาจารย์ Tatsuno Kingo สถาปนิกและนักออกแบบชื่อดังที่ออกแบบสถานีรถไฟโตเกียว ปัจจุบันอาคารนี้ได้รับการขึ้นทะเบียนให้เป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชาติอีกที่หนึ่ง ส่วนพิพิธภัณฑ์เงินตรานั้นตั้งอยู่ที่ชั้น 1 ของอาคารสถาบันวิจัยการเงิน อยู่ติดกับอาคารหลักของธนาคารแห่งประเทศไทยญี่ปุ่น ที่เริ่มมาตั้งแต่ พ.ศ. 2525 เนื่องในโอกาสครบรอบ 100 ปีธนาคารแห่งประเทศไทยญี่ปุ่น ซึ่งได้เปิดอย่างเป็นทางการเมื่อเดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2528

ห้างสรรพสินค้ามิซึโคชิ (Mitsukoshi)

ภาพที่ 4. 33 ภาพห้างสรรพสินค้ามิซึโคชิ

ที่มา : <https://www.moodiedavittreport.com>

ห้างสรรพสินค้านี้สร้างขึ้นครั้งแรกในปี พ.ศ. 2216 โดยเปิดเป็นร้านขายผ้า หลังจากนั้นเปลี่ยนเป็นห้างสรรพสินค้าแห่งแรกของญี่ปุ่น เมื่อปี พ.ศ. 2447 และกล่าวกันว่าเป็นที่แรกในโลกที่มีการติดป้ายแสดงราคาสินค้า จากแต่เดิมที่การซื้อขายสินค้าจะใช้วิธีตกลงราคากันเองระหว่างผู้ซื้อกับผู้ขาย ต่อมาในปี พ.ศ. 2457 ได้มีการนำรูปปั้นสิงโตมาตั้งไว้บริเวณด้านหน้าทางเข้าห้าง จนกลายเป็นสัญลักษณ์ที่คอยต้อนรับลูกค้าและนักท่องเที่ยวจนถึงปัจจุบัน ซึ่งยังคงเปิดให้บริการอยู่ตามปกติ พร้อมกับได้รับเลือกให้เป็นหนึ่งในสิ่งปลูกสร้างที่มีความสำคัญทางด้านประวัติศาสตร์ของโตเกียว

4. เส้นทางรถไฟใต้ดินสายชิโยดะ (Chiyoda Line)

สถานีเมจิจินกูมาเอะ (Meiji jingu mae)

สนามกีฬาแห่งชาติโยโยะกิ (Yoyogi National Gymnasium)

ภาพที่ 4. 34 ภาพสนามกีฬาแห่งชาติโยโยะกิ

ที่มา : <http://lovefreephoto.jp>

เป็นสนามกีฬาแห่งชาติที่สร้างขึ้นเพื่อใช้ในพิธีเปิดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกเมื่อปี พ.ศ. 2507 ที่ญี่ปุ่นเป็นเจ้าภาพ ปัจจุบันภายในพื้นที่ทั้งหมดประกอบไปด้วยโรงยิม สระว่ายน้ำในร่ม และสนามฟุตบอล ซึ่งถูกใช้เป็นที่จัดการแข่งขันกีฬารายการต่าง ๆ

พิพิธภัณฑ์อนุสรณ์ศิลปะอุกิโยเอะ โอตะ (Ukiyoe Ota Memorial Museum of Art)

ภาพที่ 4. 35 ภาพพิพิธภัณฑ์

ที่มา : <https://taiken.com>

พิพิธภัณฑ์ศิลปะของภาคเอกชนที่เน้นผลงานภาพเขียนแบบอุกิโยเอะ (Ukiyoe) โดยเฉพาะ เป็นสมบัติที่นักธุรกิจชื่อดัง Ota Seizo ได้เก็บรวบรวมไว้มากกว่า 12,000 ชิ้น และถูกนำมาจัดแสดง โดยการเปิดพิพิธภัณฑ์ศิลปะอย่างเป็นทางการเมื่อเดือนมกราคม พ.ศ. 2523 และในทุกปีจะมีผลงานศิลปะชิ้นใหม่เพิ่มขึ้นมาอีกเรื่อย ๆ ซึ่งผลงานหลายชิ้นได้รับการยกย่องในระดับนานาชาติว่าเป็นงานศิลปะแบบ Ukiyoe ที่ทรงคุณค่า

ถนนทาเคชิตะ (Takeshita Dori)

ภาพที่ 4. 36 ภาพถนนทาเคชิตะ

ที่มา : <https://reisen-wandern.com>

ถนนทาเคชิตะเป็นถนนคนเดินที่มีชื่อเสียงระดับโลก และเป็นสถานที่ยอดนิยมของนักท่องเที่ยวต่างชาติ สองข้างทางของถนนทาเคชิตะเต็มไปด้วยร้านขายของขนาดเล็กหลากหลายประเภท สินค้าที่วางจำหน่ายส่วนมากเป็นสินค้าที่มีรูปแบบเป็นเอกลักษณ์เฉพาะของแต่ละร้าน ราคาสมเหตุสมผล เป็นสถานที่ที่ตอบสนองความต้องการของเหล่าวัยรุ่นทั้งผู้ชายและผู้หญิง จึงทำให้ถนนคนเดินนี้ในวันเสาร์และอาทิตย์จะเต็มไปด้วยวัยรุ่นจำนวนมาก และมักมีการรวมกลุ่มกันของผู้ที่ชื่นชอบการแต่งกายตามแบบตัวละครในเกมและการ์ตูน (Cosplay) จึงทำให้มีนักท่องเที่ยวต่างชาติจำนวนมากเดินทางมาเพื่อสัมผัสกับวัฒนธรรมของญี่ปุ่นสมัยใหม่ที่ถนนทาเคชิตะนี้

ศาลเจ้าเมจิ (Meiji Shrine)

ภาพที่ 4. 37 ภาพศาลเจ้าเมจิ

ที่มา : <http://japantraveladvice.com>

ศาลเจ้าเมจิเป็นศาลเจ้าชินโต มีขนาดใหญ่และสำคัญที่สุดแห่งหนึ่งของญี่ปุ่น ตั้งอยู่ท่ามกลางต้นไม้สูงและหนาทึบ สร้างขึ้นเพื่อถวายให้แก่จักรพรรดิเมจิ และจักรพรรดินีของพระองค์ โดยก่อสร้างครั้งแรกแล้วเสร็จในปี พ.ศ. 2463 แต่ต่อมาได้รับความเสียหายอย่างหนักในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 จึงสร้างขึ้นใหม่อีกครั้ง แล้วเสร็จในปี พ.ศ. 2501

ศาลเจ้าโทโงะ (Togo Shrine)

ภาพที่ 4. 38 ภาพศาลเจ้าโทโงะ

ที่มา : <https://www.justgola.com>

ศาลเจ้าโทโงะสร้างขึ้นหลังจากนายพลโทโงะ เฮฮะชิโระ (Togo Heihachiro) เสียชีวิตลงสร้างขึ้นเพื่อเคารพบูชาดวงวิญญาณของนายพลในฐานะเป็นเทพเจ้าองค์หนึ่ง สร้างแล้วเสร็จไป พ.ศ. 2507 ทางเข้าของศาลเจ้าอยู่ถนนเมจิ โดยมีประตูโทริ (Torii) ขนาดใหญ่ บริเวณข้างในจะมีสวนญี่ปุ่นจัดอยู่ ด้านหลังของสวนจะเป็นทางเดินไปยังศาลหลัก Shaden ที่คนญี่ปุ่นและนักท่องเที่ยวนิยมกราบไหว้ดวงวิญญาณของนายพลโทโงะ ซึ่งมีความเชื่อกันว่าสิงสถิตอยู่ที่นี่ นอกจากนี้ ในปัจจุบันศาลเจ้าโทโงะ ยังมีชื่อเสียงในฐานะสถานที่จัดงานแต่งงานแบบญี่ปุ่น และทางด้านหลังของศาลเจ้ามีถนนที่สามารถเดินไปยังถนนทาเคชิคะได้เลย

สถานีโยโยะกิโคเอ็น (Yoyogi Koen)

สวนสาธารณะโยโยะกิ (Yoyogi Koen)

ภาพที่ 4. 39 ภาพสวนสาธารณะ โยโยะกิ

ที่มา : <https://commons.wikimedia.org>

เป็นอีกหนึ่งสวนสาธารณะใจกลางเมืองที่มีถนนตัดผ่าน และกว้างขวางเป็นอันดับที่ 5 ของโตเกียว พื้นที่แบ่งออกเป็น 2 ส่วนใหญ่ ๆ คือส่วนของป่าซึ่งเต็มไปด้วยต้นไม้เขียวขจี มีบึงน้ำและน้ำพุช่วยเพิ่มความสดชื่นแก่ผู้มาพักผ่อนที่สวนสาธารณะนี้ กับอีกส่วนหนึ่งคือ ลานกว้างที่มีเวทีกลางแจ้งและสนามกีฬา รวมทั้งเส้นทางปั่นจักรยาน ความยาวประมาณ 1.8 กิโลเมตร ในช่วงฤดูใบไม้ผลิที่ดอกซากุระบานสะพรั่ง เป็นอีกจุดหนึ่งที่ทำให้ผู้คนจำนวนมากมาที่สวนสาธารณะนี้ เพื่อมาชมความงดงามของดอกซากุระ โดยเฉพาะซากุระพันธุ์ Someiyoshino เช่นเดียวกับในฤดูใบไม้ร่วง ใบของต้นเมเปิล เคะยาเกะ คาซึระ และแปะก๊วยที่ปลูกไว้จะเริ่มเปลี่ยนสี แต่งแต้มสีสดไปทั่วสวนสาธารณะ

5. เส้นทางรถไฟใต้ดินสายยูระคุโช (Yurakucho Line)

สถานีซากุระดามอน (Sakuradamon)

อาคารอิฐแดงแห่งกระทรวงยุติธรรม

ภาพที่ 4. 40 ภาพอาคารอิฐแดงแห่งกระทรวงยุติธรรม

ที่มา : <https://blogs.yahoo.co.jp>

อาคารอิฐแดงที่สร้างขึ้นโดยสถาปนิกชาวเยอรมันในรูปแบบ German Neo Baroque ที่แล้วเสร็จประมาณปี พ.ศ. 2438 ต่อมาใน พ.ศ. 2488 ได้รับความเสียหายจากสงคราม จนเหลือเพียงแค่ผนังและพื้นอาคารเท่านั้น ทำการบูรณะจนแล้วเสร็จในอีก 6 ปีต่อมา และภายหลังถูกใช้เป็นอาคารหลักของกระทรวงยุติธรรม กระทั่งปี พ.ศ. 2531 เริ่มปรับปรุงอาคารอีกครั้งให้มีลักษณะเหมือนเช่นในสมัยเมจิ ซึ่งโครงการนี้เสร็จสมบูรณ์ในอีก 3 ปีให้หลัง และในเดือนธันวาคม ปีเดียวกันนั่นเอง อาคารอิฐแดงแห่งนี้ก็ได้รับการขึ้นทะเบียนให้เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่สำคัญของชาติ ปัจจุบันเปิดให้ผู้สนใจได้เข้าชมในส่วนของห้องจัดแสดงประวัติของกระทรวงยุติธรรม

สถานีอิเคะบุคุโระ (Ikebukuro)

ชั้นไชน์ซิตี (Sunshine city)

ภาพที่ 4. 41 ภาพชั้นไชน์ซิตี

ที่มา : <https://www.talonjapan.com>

เป็นแลนด์มาร์คที่สำคัญของย่านอึะบุคุโระ ซึ่งมีตึก Sunshine 60 เป็นสัญลักษณ์ที่โดดเด่นอยู่ตรงกลาง สามารถขึ้นไปชื่นชมทัศนียภาพแบบ 360 องศาของโตเกียว จากความสูง 251 เมตรได้ นอกจากนี้ ยังมีองค์ประกอบแห่งความสุขอีกหลายอย่างภายในอาณาจักรเล็ก ๆ แห่งนี้ เช่น ศูนย์การค้าที่เต็มไปด้วยร้านค้ากว่า 120 ร้าน ร้านอาหารอีกประมาณ 60 ร้าน ไปจนถึงพิพิธภัณฑ์ Ancient Orient Museum ที่บอกเล่าเรื่องราวในอดีตของแถบตะวันออกและเอเชียกลาง โรงละคร และพิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำซันไชน์อควาเรียม (Sunshine Aquarium) ที่มีการแสดงและกิจกรรมต่าง ๆ มากมายให้นักท่องเที่ยวได้สนุกเพลิดเพลิน

6. เส้นทางรถไฟใต้ดินสายฮันโซมอน (Hanzomon Line)

สถานีคูดันชิตะ (Kudanshita)

สวนสาธารณะคิตะโนะมารุ (Kita no Maru)

ภาพที่ 4. 42 ภาพสวนสาธารณะคิตะโนะมารุ

ที่มา : <http://massneko.hatenablog.com>

สวนสาธารณะขนาดใหญ่ที่อยู่ใกล้กับพระราชวังอิมพีเรียล (Imperial Palace) ที่นอกจากจะมีต้นไม้และบึงน้ำที่ให้ความร่มรื่นต่อผู้คนที่เข้ามาพักผ่อนตามแบบสวนสาธารณะแบบทั่ว ๆ ไปแล้ว ยังมีหอประชุมที่นิยมใช้จัดคอนเสิร์ตใหญ่หรืองานสำคัญระดับประเทศอย่าง Nippon Budōkan พิพิธภัณฑ์วิทยาศาสตร์ และพิพิธภัณฑ์สมัยใหม่แห่งชาติประจำโตเกียวอีกด้วย

พิพิธภัณฑ์ศิลปะสมัยใหม่แห่งชาติประจำโตเกียว

ภาพที่ 4. 43 ภาพพิพิธภัณฑ์ศิลปะสมัยใหม่แห่งชาติประจำโตเกียว

ที่มา : <http://www.d-department.com/>

เป็นพิพิธภัณฑ์ศิลปะแห่งชาติแห่งแรกของญี่ปุ่น เริ่มสร้างขึ้นในช่วงสมัยเมจิ โดยรัฐบาลญี่ปุ่นได้ซื้ออาคารเก่าของบริษัท Nikkatsu จากเขต Chūō มาตั้งเป็นพิพิธภัณฑ์ภายใต้การดูแลของกระทรวงศึกษาธิการ ประมาณเดือนมิถุนายน ปีพ.ศ. 2495 ต่อมาได้ทำการปรับปรุงอาคารใหม่แล้วเปิดให้บริการอย่างเป็นทางการในเดือนธันวาคม พ.ศ.2499 จากนั้นในเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2512 ได้ย้ายพิพิธภัณฑ์มายังที่ตั้งในปัจจุบันอีกครั้ง ภายในจัดแสดงผลงานศิลปะตั้งแต่ช่วงหลังของสมัยเมจิ จนถึงสมัยใหม่เอาไว้มากกว่า 9,000 ชิ้น ทั้งผลงานภาพถ่าย ภาพวาด ภาพพิมพ์ หรืองานแกะสลัก เป็นต้น

ศาลเจ้ายาซุกุนิ (Yasukuni Shrine)

ภาพที่ 4. 44 ภาพศาลเจ้ายาซุกุนิ

ที่มา : <https://www.japan-guide.com>

ศาลเจ้าสำคัญของประเทศที่ถูกสร้างขึ้นครั้งแรกตามพระราชประสงค์ของจักรพรรดิเมจิในชื่อว่า Tokyo Shōkōsha เมื่อ พ.ศ. 2412 จนกระทั่ง พ.ศ. 2422 ได้เปลี่ยนชื่อเป็น Yasukuni Jinja ตามประวัติกล่าวว่า จักรพรรดิเมจิ ได้เสด็จมายังศาลเจ้าแห่งนี้เป็นครั้งแรกเมื่อวันที่ 27 มกราคม พ.ศ. 2417 และทรงแต่งกลอนเอาไว้ว่า “ชื่อของผู้ที่ต่อสู้และสละชีพเพื่อชาติ จะสถิตอยู่ ณ ศาลเจ้าแห่งนี้ตลอดกาล” จึงสะท้อนให้เห็นว่าศาลเจ้ายาซุกุนินั้นถูกสร้างขึ้นเพื่อเป็นอนุสรณ์ให้แก่เหล่านักรบหรือทหารญี่ปุ่นทั้งหลาย ซึ่งชาวญี่ปุ่นเชื่อกันว่า จิตวิญญาณของพวกเขาจะยังคงสถิตอยู่ ณ ศาลเจ้าแห่งนี้เพื่อปกป้องคุ้มครองประเทศชาติ นับตั้งแต่ พ.ศ. 2396 เป็นต้นมา

นอกจากความสำคัญทางด้านประวัติศาสตร์และเป็นທີ່เลื่อมใสศรัทธาของผู้คนทั้งประเทศแล้ว ยังมีชื่อเสียงในฐานะสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่ผู้คนจำนวนมากนิยมมาไหว้ขอพรในช่วงวันขึ้นปีใหม่ และจุดชมดอกซากุระที่งดงามในช่วงปลายเดือนมีนาคม ถึงต้นเดือนเมษายนของทุกปี อีกทั้งยังมีพิพิธภัณฑ์ยูซุกัน (Yūshūkan) ให้เข้าไปศึกษาประวัติศาสตร์อีกด้วย

7. เส้นทางรถไฟใต้ดินสายอาซากุสะ (Asakusa Line)

สถานีชิมบาชิ (Shimbashi)

สวนฮามะริคิว (Hamarikyu Onshi Teien)

ภาพที่ 4. 45 ภาพสวนฮามะริคิว อนชิ เทเอ็น

ที่มา : <http://www.tohokuandtokyo.org>

เป็นสวนของโชกุนตระกูลโทกุงะวะ มีเอกลักษณ์โดดเด่นด้วยสระน้ำชิโออิริ (Shioiri no Ike) รวมทั้งต้นสนที่ตั้งสูงตระหง่านมีอายุมากกว่า 300 ปี สวนถูกแบ่งออกเป็น 2 ส่วนอย่างคร่าว ๆ ส่วนได้คือบริเวณใจกลางสวนที่ชายขอบสุดใกล้กับชายฝั่ง และมองเห็นสะพานสายรุ้ง (Rainbow Bridge) ส่วนเหนือได้รับการพัฒนาขึ้นหลังสมัยเมจิ เคยถูกใช้เป็นที่ประทับของพระบรมวงศานุวงศ์ ซึ่งเป็นที่มาของชื่อสวนที่มีความหมายว่า “พระราชวังที่แยกออกมา ณ ชายฝั่งทะเล” ในปีพ.ศ. 2495 สวนแห่งนี้ได้รับการยกย่องให้เป็นสถานที่ที่มีความงดงามทางธรรมชาติและมีความสำคัญทางประวัติศาสตร์

สถานีอาซากุสะ (Asakusa)

วัดเซ็นโซจิ (Sensoji Temple)

ภาพที่ 4. 46 ภาพวัดเซ็นโซจิ

ที่มา : <https://www.talonjapan.com>

เป็นวัดที่เก่าแก่ที่สุดในโตเกียว สร้างตั้งแต่พ.ศ. 1171 เพื่อเป็นสถานที่ประดิษฐานองค์เจ้าแม่กวนอิมที่ติดแหขาวประมงขึ้นมาจากแม่น้ำสุมิคะในสมัยนั้น ในสมัยเอโดะวัดแห่งนี้รุ่งเรืองขึ้นในฐานะศูนย์รวมจิตใจของประชาชน เพราะเป็นสถานที่ที่ตระกูลโทกุงะวะซึ่งเป็นผู้ปกครองในสมัยนั้นจะมาราบไหว้ขอพรเสมอ ในปัจจุบันก็ยังคงเป็นที่เลื่อมใสศรัทธาของผู้คนทั่วประเทศ อีกทั้งยังมีความสำคัญในฐานะสถานที่ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงของญี่ปุ่น นอกจากนี้ภายในวัดยังมีสถานที่อื่น ๆ ให้นักท่องเที่ยวได้เที่ยวชม

ศาลเจ้าอาซากุสะ (Asakusa Shrine)

ภาพที่ 4. 47 ภาพศาลเจ้าอาซากุสะ

ที่มา : <http://muza-chan.net>

แต่เดิมศาลเจ้าอาซากุสะรวมอยู่กับวัดเซ็นโซจิ แต่เมื่อถึงสมัยเมจิที่มีกฎหมายให้ต้องแบ่งแยกระหว่างศาสนาพุทธกับชินโต วัดกับศาลเจ้าจึงต้องแยกกัน ศาลเจ้าอาซากุสะถูกสร้างขึ้นโดยลูกหลานของฮาจิโนะมะสึจิ (Haji no Matsuchi) ผู้ที่ได้บวชและยกบ้านของตนให้สร้างวัดเซ็นโซจิ ในปัจจุบัน กลางเดือนพฤษภาคมของทุกปีจะมีการจัดเทศกาลอย่างยิ่งใหญ่ เพราะเชื่อกันว่าเป็นช่วงเวลาที่ได้นำองค์เจ้าแม่กวนอิมขึ้นจากแม่น้ำสุมิตะ

นากามิเสะ (Nakamise)

ภาพที่ 4. 48 ภาพย่านร้านค้า้านากามิเสะ

ที่มา : <http://muza-chan.net>

เป็นหนึ่งในย่านร้านค้าที่เก่าแก่ที่สุดของญี่ปุ่น ซึ่งเป็นเส้นทางเข้าวัดเซ็นโซจิ ตลอดสองข้างทางจะเต็มไปด้วยร้านขายสินค้ากว่า 90 ร้าน มีทั้งของใช้ อาหาร รวมไปถึงขนมพื้นเมืองของญี่ปุ่น ให้บรรยากาศเมืองที่เคยรุ่งเรืองในสมัยเอโดะ

8. เส้นทางรถไฟใต้ดินสายมิตะ (Mita Line)

สถานีเซ็นโกะคุ (Sengoku)

สวนริคุกิเอ็น (Rikugien)

ภาพที่ 4. 49 ภาพสวนริคุกิเอ็น

ที่มา : <https://travel.mthai.com>

เป็นหนึ่งในสวนที่ได้ชื่อว่ามีคามงดงามมากตามแบบของสวนในสมัยเอโดะ เป็นสวนแบบไดเมียวเทเอ็น (Daimyo Teien) ที่สร้างขึ้นในลักษณะไคยุชิกิ ซึกิยามะ เซ็นซุย (Kaikyushiki Tsukiyama Sensui) ในปีพ.ศ. 2245 เพื่อใช้เป็นบ้านพักตากอากาศของโชกุนโทกุงะวะ ซึนาโยชิ (Tokugawa Tsunayoshi) ภายในสวนมีทั้งสระน้ำขนาดใหญ่ อีกทั้งยังล้อมรอบไปด้วยต้นไม้หลากหลายพันธุ์ทำให้บรรยากาศร่มรื่น ริมฝั่งด้านหนึ่งของสระน้ำมีห้องชงชาให้นั่งพักผ่อนและสามารถดื่มชาได้

9. เส้นทางรถไฟใต้ดินสายโอเอโดะ (Oedo Line)

สถานีริวโกะคุ (Ryogoku)

พิพิธภัณฑ์เอโดะโตเกียว (Edo Tokyo Museum)

ภาพที่ 4. 50 ภาพพิพิธภัณฑ์เอโดะ โตเกียว

ที่มา : <https://www.japan-guide.com>

เป็นแหล่งเรียนรู้ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของผู้คนในสมัยเอโดะ จนถึงช่วงหลังของการฟื้นฟูจากสงครามโลก นำเสนอให้ชม โดยแบ่งออกเป็น 2 โซน คือ โซนเอโดะ และ โซนโตเกียว นำเสนอด้วยการสร้างแบบจำลองสภาพบ้านเมือง มีนิทรรศการ แผ่นที่ ละของ สะสมที่น่าสนใจมากมาย มีความโดดเด่นด้วยสะพานนิฮนบาชิ และ โรงละครคาบูกิขนาดเท่าของจริง

พิพิธภัณฑ์ซูโม่

ภาพที่ 4. 51 ภาพพิพิธภัณฑ์ซูโม่

ที่มา : <https://grrrltraveler.com>

เป็นห้องนิทรรศการขนาดเล็กซึ่งตั้งอยู่ภายในอาคาร โคะคุกิกัง (Kokugikan) เป็นสถานที่เก็บรวบรวมข้อมูลและเอกสารสำคัญที่เกี่ยวกับซูโม่ อีกทั้งยังจัดแสดงประวัติความเป็นมาของซูโม่ และศึกษาวิจัยเกี่ยวกับซูโม่ที่เป็นวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของประเทศญี่ปุ่นในเชิงประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรมญี่ปุ่นดั้งเดิม

4.3 การวิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์ที่ 3

เพื่อให้ได้มาซึ่งแผนที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามแนวเส้นทางรถไฟใต้ดินในโตเกียวในรูปแบบ Google Maps

ในวัตถุประสงค์นี้ผู้วิจัยได้จัดทำแผนที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามเส้นทางรถไฟใต้ดินในรูปแบบของ Google Maps และสร้าง QR Code ขึ้นเพื่อนำไปสู่แผนที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามเส้นทางรถไฟใต้ดินในโตเกียวใน Google Maps

ภาพที่ 4. 52 ภาพแสดงแผนที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

ที่มา : <https://www.google.co.th/maps>

สายกินซ่า (Ginza Line) <ul style="list-style-type: none"> Hachiko Shibuya Hikarie Omotendo Hills พิพิธภัณฑ์ศิลปะ Nezu พิพิธภัณฑ์ศิลปะประจำโตเกียว พิพิธภัณฑ์ศิลปะตะวันตกแห่งชาติ วัด Shinobazunoike Bentendo พิพิธภัณฑ์แห่งชาติประจำกรุงโตเกียว ตลาดอะเมะโยโกะ (Ameyoko market) สวนสัตว์เอะโนะ พิพิธภัณฑ์ธรรมชาติและวิทยาศาสตร์แห่งชาติ 	สายโทไซ (Tozai Line) <ul style="list-style-type: none"> สะพานนิฮอนบาสึ (Nihonbashi) พิพิธภัณฑ์เงินตรา ธนาคารแห่งประเทศไทยญี่ปุ่น ห้างสรรพสินค้า Mitsukoshi 	สายฮันโซมอน (Hanzomon) <ul style="list-style-type: none"> สวนคิตะโนะมารุ (Kita no Maru) พิพิธภัณฑ์ศิลปะสมัยใหม่แห่งชาติประจำโตเกียว ศาลเจ้ายาซุกุนิ (Yasukuni Jinja)
สายฮิเบีย (Hibiya Line) <ul style="list-style-type: none"> พิพิธภัณฑ์ศิลปะแห่งชาติ หอคอยโตเกียวทาวเวอร์ (Tokyo Tower) พระราชวังอิมพีเรียล (Imperial Palace) ตลาดปลาสดิจิ แมตคาเฟ่ (Maid Cafe) 	สายชิโยดะ (Chiyoda Line) <ul style="list-style-type: none"> สนามกีฬาแห่งชาติโยะโยะหงิ พิพิธภัณฑ์อนุสรณ์ศิลปะบูกิโยเอะ โอตะ ถนนทาคะชิตะ (Takeshita Street) ศาลเจ้าเมจิ (Meiji jingu) ศาลเจ้าโทโจ (Togo jingu) สวนสาธารณะโยโยะจิ (Yoyogi Koen) 	สายฮาซาคุสะ (Hanzomon) <ul style="list-style-type: none"> สวนฮามะริคิว (Hamarikyū Onshi Teien) วัดเซ็นโซจิ (Sensoji Temple) ศาลเจ้าฮาซาคุสะ (Asakusa Shrine)
	สายยูระคุโช (Yurakucho Line) <ul style="list-style-type: none"> อาคารอัฐแดงแห่งกระทรวงยุติธรรม ชินโซนิซิตี (Sunshine city) 	สายมิตะ (Mita) <ul style="list-style-type: none"> สวนริคุกิเอ็น (Rikugien)
		สายโอเอโดะ (Oedo) <ul style="list-style-type: none"> พิพิธภัณฑ์เอโดะโตเกียว (Edo Tokyo Museum) พิพิธภัณฑ์ซูโม (Sumo Museum)

ภาพที่ 4. 53 ภาพแสดงชื่อสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามแผนที่

ที่มา : <https://www.google.co.th/maps>

ภาพที่ 4. 54 ภาพแสดงQR Codeเพื่อนำไปสู่แผนที่

ที่มา : <https://www.the-qr-code-generator.com>

จากภาพที่ 4.54 เป็นภาพ QR Code ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และสามารถสแกน QR Code นี้ได้ด้วยกล้องโทรศัพท์มือถือเพื่อนำไปสู่แผนที่ท่องเที่ยวที่ผู้วิจัยสร้างไว้ในรูปแบบ Google Maps

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการศึกษาสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามเส้นทางรถไฟใต้ดินในโตเกียว โดยมีวัตถุประสงค์ คือ ประการแรกเพื่อศึกษาเส้นทางรถไฟใต้ดินในโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น ประการที่สองเพื่อศึกษาแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามเส้นทางรถไฟใต้ดินในโตเกียว และประการที่สามเพื่อให้ได้มาซึ่งแผนที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามแนวเส้นทางรถไฟใต้ดินในโตเกียวในรูปแบบ Google Maps

5.1 สรุป และอภิปรายผล

1) เส้นทางรถไฟใต้ดินในโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น

จากการศึกษาพบว่าปัจจุบันรถไฟใต้ดินในโตเกียวมีเส้นทางทั้งหมด 13 เส้นทาง มีสถานีให้บริการทั้งหมด 274 สถานี มีผู้ประกอบการ 2 ราย ได้แก่ โตเกียวเมโทร (Tokyo Metro Co., Ltd.) และ โอเออิซึบะเวย์ (Tokyo Metropolitan Bureau of Transportation) เส้นทางของโตเกียวเมโทรมี 9 เส้นทาง ได้แก่

1. สายกินซ่า (Ginza Line) มี 19 สถานี คือ สถานีชิบูยะถึงสถานีอาซากุสะ
 2. สายมารุโนะอุจิ (Marunouchi Line) มี 28 สถานี คือ สถานีโอกิคุถึงสถานีอิเคะบุคุโระ และเส้นทางย่อยจากสถานีโชนันโซถึงสถานีนาคาโนะซากาอุเอะ
 3. สายฮิบิยะ (Hibiya Line) มี 21 สถานี คือ สถานีนาคาเมกุโระถึงสถานีคิตะเซนชู
 4. สายโทไซ (Tozai Line) มี 23 สถานี คือ สถานีนาคาโนะถึงสถานีนิชิฟูนาบาชิ
 5. สายชิโยดะ (Chiyoda Line) มี 20 สถานี คือ สถานีโยโยะกิถึงสถานีคิตะอายาสะ
 6. สายยูระคุโจ (Yurakucho Line) มี 24 สถานี คือ สถานีวาโคชิถึงสถานีชินชิบะ
 7. สายฮันโซมง (Hanzomon Line) มี 14 สถานี คือ สถานีชิบูยะถึงสถานีโอชิอาเกะ
 8. สายนัมโบคุ (Namboku Line) มี 19 สถานี คือ สถานีเมกุโระถึงสถานีอิเคะบานะอิวานุชิ
 9. สายฟุกุโทชิน (Fukutoshin Line) มี 16 สถานี คือ สถานีวาโคชิถึงสถานีชิบูยะ
- และเส้นทางของโอเออิซึบะเวย์ มี 4 เส้นทาง ได้แก่

1. สายอาซากุสะ (Asakusa Line) มี 20 สถานี คือ สถานีนิชิมะโกเมะถึงสถานีโอชิอาเกะ
2. สายมิตะ (Mita Line) มี 27 สถานี คือ สถานีเมะกุโระถึงสถานีนิชิทาคาชิมะไดโร
3. สายชินจูกุ (Shinjuku Line) มี 21 สถานี คือ สถานีชินจูกุถึงสถานีโมโตะยาวาตะ

4. สายโอเอโดะ (Oedo Line) มี 38 สถานี คือ สถานีโทโฮมาเอะถึงสถานีฮิคาริกาโอคะ

2) แหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามแนวเส้นทางรถไฟใต้ดินในโตเกียว

จากการศึกษาสถานที่ท่องเที่ยวในโตเกียวผ่านทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์และหนังสือแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวในโตเกียว พบว่าสถานีรถไฟใต้ดิน 13 เส้นทางนั้นบางเส้นทาง และบางสถานีก็ไม่ปรากฏสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ผู้วิจัยจึงสามารถแยกสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่ใกล้กับเส้นทางรถไฟใต้ดินออกมาได้ 37 สถานี

ตารางที่ 5. 1 ตารางแสดงสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในแต่ละสถานี

สายรถไฟใต้ดิน	สถานีรถไฟใต้ดิน	สถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม
1. เส้นทางรถไฟใต้ดินสายกินซ่า (Ginza Line)	สถานีชิบูยะ (Shibuya)	รูปปั้นฮาชิโกะ (Hachiko)
		ชิบูยะ ฮิคาริเอะ (Shibuya Hikarie)
	สถานีโอมเตะซันโด (Omotesando)	โอมเตะซันโด ฮิลล์ (Omotesando Hills)
		พิพิธภัณฑ์ศิลปะเนซุ (Nezu Museum)
	สถานีอุเอะโนะ (Ueno)	พิพิธภัณฑ์ศิลปะประจำโตเกียว (Tokyo Metropolitan Art Museum)
		พิพิธภัณฑ์ศิลปะตะวันตกแห่งชาติ (The National Museum of Western Art)
		วัดชิโนบazu เบนเทนโด (Shinobazu Bentendo)
		พิพิธภัณฑ์แห่งชาติประจำโตเกียว
		ตลาดอะเมโยโกะ
		สวนสัตว์อุเอะโนะ (Ueno Zoo)
พิพิธภัณฑ์ธรรมชาติและวิทยาศาสตร์แห่งชาติ (National Museum of Nature and Science)		

2. เส้นทางรถไฟใต้ดิน สายฮิบิยะ (Hibiya Line)	สถานีรปปงหงิ(Roppongi)	พิพิธภัณฑ์ศิลปะแห่งชาติ (The Nation Art Center, Tokyo)
	สถานีคามิยะโซ (Kamiyacho)	หอคอยโตเกียวทาวเวอร์ (Tokyo Tower)
	สถานีฮิบิยะ (Hibiya)	พระราชวังอิมพีเรียล (Imperial Palace)
	สถานีสึกิจิ (Tsukiji)	ตลาดปลาสึกิจิ (Tsukiji Fish Market)
	สถานีอาากิฮาบาระ (Akihabara)	เมคคาเฟ่ (Maid Cafe)
3. เส้นทางรถไฟใต้ ดินสายโทไซ (Tozai Line)	สถานีนิฮอนบาชิ (Nihonbashi)	สะพานนิฮอนบาชิ (Nihonbashi)
		ธนาคารแห่งประเทศไทยญี่ปุ่น พิพิธภัณฑ์เงินตรา (Bank of Japan , Currency Museum)
		ห้างสรรพสินค้ามิซึโคชิ (Mitsukoshi)
4. เส้นทางรถไฟใต้ดิน สายชิโยดะ (Chiyoda Line)	สถานีเมจิจินกูมาเอะ (Meiji jingu mae)	สนามกีฬาแห่งชาติโยโยะกิ (Yoyogi National Gymnasium)
		พิพิธภัณฑ์อนุสรณ์ศิลป์อุกิโยเอะ โอ ตะ (Ukiyoe Ota Memorial Museum of Art)
		ถนนทาเคชิตะ (Takeshita Dori)
		ศาลเจ้าเมจิ (Meiji Shrine)
		ศาลเจ้าโทโงะ (Togo Shrine)
	สถานีโยโยะกิโคเอ็น (Yoyogi Koen)	สวนสาธารณะโยโยะกิ (Yoyogi Koen)
5. เส้นทางรถไฟใต้ดิน สายยูระกุโช (Yurakucho Line)	สถานีซากุระดามอน (Sakuradamon)	อาคารอิฐแดงแห่งกระทรวงยุติธรรม
	สถานีอิเคบุคุโร (Ikebukuro)	ซันไชน์ซิตี (Sunshine city)

6. เส้นทางรถไฟใต้ดิน สายฮันโซมอน (Hanzomon)	สถานีคุดันชิตะ (Kudanshita)	สวนสาธารณะคิตะโนะมารุ (Kita no Maru)
		พิพิธภัณฑ์ศิลปะสมัยใหม่แห่งชาติ ประจำโตเกียว
		ศาลเจ้ายาซุกุนิ (Yasukuni Shrine)
7. เส้นทางรถไฟใต้ดิน สายอาซากุสะ (Asakusa Line)	สถานีชิมบาชิ (Shimbashi)	สวนฮามะริคิว (Hamarikyu Onshi Teien)
	สถานีอาซากุสะ (Asakusa)	วัดเซ็นโซจิ (Sensoji Temple)
		ศาลเจ้าอาซากุสะ (Asakusa Shrine)
นากามิเซะ (Nakamise)		
8. เส้นทางรถไฟใต้ดิน สายมิตะ (Mita Line)	สถานีเซ็นโกะกุ (Sengoku)	สวนริคูกิเอ็น (Rikugien)
9. เส้นทางรถไฟใต้ดิน สายโอเอโดะ (Oedo Line)	สถานีเรียวกะกุ (Ryogoku)	พิพิธภัณฑ์เอโดะโตเกียว (Edo Tokyo Museum)
		พิพิธภัณฑ์ซูโม่ (Sumo Museum)

3) แผนที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามแนวเส้นทางรถไฟใต้ดินในโตเกียวในรูปแบบ Google Maps

ประเทศญี่ปุ่น เป็นประเทศที่เดินทางด้วยรถไฟมากกว่าขนส่งมวลชนชนิดอื่น เนื่องจากญี่ปุ่นมีรถไฟขนส่งมวลชนที่มีประสิทธิภาพ ตรงเวลา และมีค่าบริการราคาข่อมเยา ในนครโตเกียวเองก็มีเส้นทางของรถไฟขนส่งมวลชนหลายเส้นทาง อีกทั้งโตเกียวยังเป็นศูนย์กลางของกิจกรรมต่าง ๆ ในญี่ปุ่นทั้งด้านการเมือง เศรษฐกิจ และวัฒนธรรม นอกจากนั้นยังเป็นศูนย์กลางการคมนาคมภายในประเทศและระหว่างประเทศที่ใหญ่ที่สุดของญี่ปุ่น ทั้งทางรถไฟ รถยนต์ และทางอากาศ อีกทั้งโตเกียวยังเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวของญี่ปุ่นที่นักท่องเที่ยวนิยมไปเที่ยวมากที่สุด เนื่องจากโตเกียวมีสถานที่ท่องเที่ยวที่หลากหลายรูปแบบ และมีเส้นทางรถไฟใต้ดินที่เชื่อมโยงเมืองใหญ่เข้ากับชานเมือง และเข้ากับสถานที่ท่องเที่ยวที่เป็นที่นิยม จึงส่งผลให้รถไฟใต้ดินเป็นระบบขนส่งภายในโตเกียวที่สำคัญที่สุดที่มีเครือข่ายกว้างใหญ่ และมีระบบการขนส่งที่มีประสิทธิภาพ จึงนับได้ว่ารถไฟใต้ดินเป็นปัจจัยสำคัญในการเดินทางท่องเที่ยวในโตเกียว นอกจากรถไฟใต้ดินแล้ว อินเทอร์เน็ตก็เป็นปัจจัยสำคัญในการท่องเที่ยว ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงจัดทำแผนที่

ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามเส้นทางรถไฟใต้ดินในโตเกียวในรูปแบบของสื่อออนไลน์อย่าง Google Maps เนื่องจากแผนที่ Google Maps เป็นสื่อออนไลน์ที่สามารถเข้าถึงได้ง่าย และสะดวก เพราะมีให้บริการทั้งเว็บไซต์และแอปพลิเคชัน สามารถใส่คำอธิบายของสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ได้ อีกทั้งยังบอกตำแหน่งของสถานที่นั้น ๆ และระยะจากสถานีรถไฟใต้ดินไปยังสถานที่ท่องเที่ยวได้อย่างถูกต้อง ผู้วิจัยจึงคิดว่าแผนที่ท่องเที่ยวในรูปแบบ Google Maps นั้นจะเป็นอีกหนึ่งคู่มือการท่องเที่ยวที่เป็นประโยชน์สำหรับนักท่องเที่ยวที่เดินทางท่องเที่ยวในโตเกียวโดยรถไฟใต้ดิน

5.2 ปัญหาที่พบในการศึกษา

1. เนื่องจากหนังสือแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวบางเล่มเป็นหนังสือที่จัดพิมพ์ขึ้นมาหลายปีแล้ว ข้อมูลบางอย่างจึงไม่เป็นปัจจุบัน ทำให้ต้องสืบค้นข้อมูลจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์อีกรอบ
2. เนื่องจากข้อมูลเกี่ยวกับรถไฟใต้ดินบางข้อมูลต้องสืบค้นจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์ภาษาญี่ปุ่น และจะพบคำศัพท์เฉพาะทางอยู่บ่อยครั้ง จึงทำให้เกิดความล่าช้าในการแปลข้อมูล

5.3 ข้อเสนอแนะ

1. ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าควรมีการศึกษา เกี่ยวกับการท่องเที่ยวตามเส้นทางรถไฟฟ้ายในโตเกียว เนื่องจากสถานีรถไฟฟ้ายนั้นก็มีสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจ และเป็นที่ยินยอมของนักท่องเที่ยวทั้งญี่ปุ่นและต่างชาติจำนวนมาก
2. ควรมีการศึกษาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอาหาร ที่เจาะจงเฉพาะอาหารของแต่ละภูมิภาค เนื่องจากแต่ละภูมิภาคของประเทศญี่ปุ่นมีอาหารประจำภูมิภาค และเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ให้นักท่องเที่ยวสนใจในประเทศญี่ปุ่น

บรรณานุกรม

1. สื่อสิ่งพิมพ์

หนังสือ

จุน มารูยามา. (2556). **TOKYO Official Guide Book** มหานครแห่งความสุข. พิมพ์ครั้งที่1.

กรุงเทพฯ: อมรินทร์บุ๊ค เซนเตอร์.

คำรงค์ ฐานดี. (2545). **สังคมและวัฒนธรรมญี่ปุ่น**. พิมพ์ครั้งที่1. มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

นิศา ชัชกุล. (2550). **อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว**. พิมพ์ครั้งที่1. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พวงนิต คำปึงสู. (2549). **ญี่ปุ่น**. พิมพ์ครั้งที่1. กรุงเทพฯ: หน้าต่างสู่โลกกว้าง.

ภูษิต ศรีคุณกุลย์. (2556). **เที่ยวล่าสุดโตเกียว**. พิมพ์ครั้งที่4. กรุงเทพฯ: ทิงค์เน็ต.

สรัญญา เลาหวงศ์เพียรพุดิ. (2552). **Tokyo Story**. พิมพ์ครั้งที่1. กรุงเทพฯ: FULLSTOP.

เอกสารทางวิชาการ

ชวลิต ตั้งสมบุญกิตติ. (2554). รายงานการวิจัย เรื่อง การศึกษาการจัดการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม

ในตลาดเก่าบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี. ปรินญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการ

ประกอบการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ณิชนน ลากลิ้น. (2558). รายงานการวิจัย เรื่อง บทบาทของรถไฟชินคันเซ็นต่อการท่องเที่ยว

ประเทศญี่ปุ่น. สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.

คนุชเดช แก้วมงคล. (2555). รายงานการวิจัย เรื่อง ระบบขนส่งมวลชนรถไฟใต้ดินในมหานคร

โตเกียว. สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.

2. ข้อมูลจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์

การท่องเที่ยว อุตสาหกรรมระดับโลก. เข้าถึงเมื่อ 5 พฤษภาคม 2560. เข้าถึงได้จาก

<https://wol.jw.org/th/wol/d/r113/lp-si/102002084#h=4>

คู่มือเที่ยวโตเกียว. เข้าถึงเมื่อ 5 พฤษภาคม 2560. เข้าถึงได้จาก [http://www.jpankakkoi.com/japan-](http://www.jpankakkoi.com/japan-guide/tokyo/)

[guide/tokyo/](http://www.jpankakkoi.com/japan-guide/tokyo/)

เจษฎา ขวัญเมือง วรณิศา ทะราชฤทธิ์ ดวงกมล รามณู และรัตนภรณ์ ปรีดาสุทธิจิตต์. (2011).

ความหมายของการท่องเที่ยว. เข้าถึงเมื่อ 23 เมษายน 2560. เข้าถึงได้จาก

- <https://tourismatbuu.wordpress.com/ความรู้เบื้องต้นการท่องเที่ยว/ความหมายของการท่องเที่ยว/>
 เจษฎา ขวัญเมือง วรณิศา ทะราชกูร์ ดวงกมล รามณู และรัตนภรณ์ ปรีดาสุทธิจิตต์. (2011).
 ความหมายและความสำคัญของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว. เข้าถึงเมื่อ 23 เมษายน 2560.
 เข้าถึง
 ได้จาก [https://tourismatbuu.wordpress.com/อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว/ความหมายและ
 ความสำคัญของ/](https://tourismatbuu.wordpress.com/อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว/ความหมายและความสำคัญของ/)
- เจษฎา ขวัญเมือง วรณิศา ทะราชกูร์ ดวงกมล รามณู และรัตนภรณ์ ปรีดาสุทธิจิตต์. (2011).
 รูปแบบการท่องเที่ยว. เข้าถึงเมื่อ 24 เมษายน 2560. เข้าถึงได้จาก
[https://tourismatbuu.wordpress.com/ความรู้เบื้องต้นการท่องเที่ยว/](https://tourismatbuu.wordpress.com/ความรู้เบื้องต้นการท่องเที่ยว/รูปแบบการท่องเที่ยว/)
 papas khruaiem. (2013). แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม. เข้าถึงเมื่อ 23 เมษายน 2560. เข้าถึงได้จาก
<http://tourism-dan1.blogspot.com>
- วีระศักดิ์ โควสุรัตน์. (2557). ทิศทางการท่องเที่ยว. เข้าถึงเมื่อ 5 พฤษภาคม 2560. เข้าถึงได้จาก
<http://www.forbesthailand.com/commentaries-detail.php?did=113>
- รวมสถานที่ที่ชวนไปเยือนของมหานครโตเกียว. เข้าถึงเมื่อ 15 กุมภาพันธ์ 2561. เข้าถึงได้จาก
<https://www.skyscanner.co.th/news>
- 15แหล่งท่องเที่ยวในโตเกียว Part1. เข้าถึงเมื่อ 1 มีนาคม 2561. เข้าถึงได้จาก
<https://www.talonjapan.com/top-15-must-visit-tokyo-attractions-1/>

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ	นางสาวสโรชา ตั้งศรีกุล
วันเกิด	8 กันยายน 2538
ที่อยู่	14/134 หมู่บ้านนิกรธานี ตำบลบ้านหมี่ อำเภอบ้านหมี่ จังหวัด ลพบุรี 15110
หมายเลขโทรศัพท์	090-9791934
ประวัติการศึกษา	สำเร็จการศึกษาหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายจาก โรงเรียน พิบูลวิทยาลัย สำเร็จการศึกษาหลักสูตรปริญญาตรีอักษรศาสตรบัณฑิต วิชาเอก เอเชียศึกษา ภาษาญี่ปุ่น มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขต พระราชวังสนามจันทร์ จังหวัดนครปฐม

แบบโอนลิขสิทธิ์บทความวิจัย

ข้าพเจ้า	นางสาวสโรชา ตั้งศรีกุล
นักศึกษาชั้นปีที่4	วิชาเอกเอเชียศึกษา ภาษาญี่ปุ่น
ชื่อบทความวิจัย	การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามเส้นทางรถไฟใต้ดิน ในโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น
ชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาบทความวิจัย	อาจารย์ ดร.ยงยุทธ วิถีไตรรงค์
ที่อยู่ติดต่อได้ภายหลังจากการศึกษา	14/135 ต.บ้านหมี่ อ.บ้านหมี่ จ.ลพบุรี 15110
หมายเลขโทรศัพท์	090-9791934

ลิขสิทธิ์ของบทความวิจัยนี้ อันเป็นผลมาจากการศึกษาเล่าเรียน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรระดับปริญญาบัณฑิต ข้าพเจ้ายินดีโอนลิขสิทธิ์ตามมาตรา 17 วรรค 2 แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 เป็นของคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร โดยมีกำหนดตลอดอายุการคุ้มครองสิทธิ์

ลงนามผู้โอน.....

(นางสาวสโรชา ตั้งศรีกุล)

ลงนามผู้รับโอน.....

(.....)

วันที่ 7 พฤษภาคม 2561